

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์บ้านศาลาสัน

พล, นิกร, กิมหงวน

นักปฏิวัติ

ป. อินทรปาลิต

คุณหญิงวาดได้ออกคำสั่งให้คนใช้ชายหญิงที่บ้าน “พัชรารักษ์” ทุกคนช่วยกันจัดบ้านทำความสะอาดบ้านใหม่หมด ห้องทุก ๆ ห้องได้รับการกวาดล้างถู และลงชะแลคให้ขึ้นเงา ข้าวของที่ไม่มีประโยชน์รกรุงรังถูกนำออกมากองสุมกันเพื่อจะได้เผาไฟให้สิ้นซากไป เป็นเวลาเกือบสัปดาห์ที่พวกคนใช้เห็นัดเหนื่อยอ่อนเปลี้ยไปตามกัน โดยเฉพาะเจ้าแห้วเหนื่อยน้อยกว่าเพื่อน

ในที่สุดบ้าน “พัชรารักษ์” ก็เป็นระเบียบเรียบร้อยงามตา ห้องหับทุกห้องจัดใหม่สวยงามมาก ประตูหน้าต่างเปลี่ยนผ้าบังตาใหม่หมด

การจัดบ้านครั้งมโหฬารนี้ ได้ซื้อผิง เปลือกถั่วลิสง เปลือกกล้วยหอม ขวดเปล่า และเศษขนมอีกหลายชนิดในห้องนอนของนิกร ประมาณ 6 เ่งใหญ่ ๆ

พอจัดบ้านเสร็จเรียบร้อย คุณหญิงวาดก็ส่งระดมคนใช้ทั้งหมดให้ช่วยกันล้างถ้วยตามบริเวณรอบบ้าน ทั้งนี้เพราะหม้อขึ้นรกรุงรังจนเกือบจะเป็นป้าอยู่แล้ว หลังจากล้างถ้วยเสร็จ คุณหญิงวาดก็สั่งให้พวกคนใช้ช่วยกันลอกท้องร่อง เอาจอแหน และผักบุงขึ้นมาให้หมด

การปฏิวัติบ้านครั้งนี้ทำให้บ้าน “พัชรารักษ์” สวยงามขึ้นอีกมาก คุณหญิงวาดเรียกเจ๊กช่างทาสีมาทาสีใหม่ หลังจากนั้นไม่กี่วันตัวตึกก็ใหม่เอี่ยมแปลกตา

เจ้าแห้วเดือดดาลอย่างยิ่ง ที่ถูกใช้ให้ทำงานโดยไม่มีเวลาพักผ่อนเลย ตลอดเวลาเกือบ 2 สัปดาห์ที่ผ่านมา พวกคนใช้ชายหญิงก็มีความรู้สึกอย่างเจ้าแห้ว เมื่อความกดดันมากเท่าใด ความดันก็มีมากเท่านั้น

“ยังจืดช่ายเน่โว้ย พวกเรา” เจ้าแห้วกล่าวกับเพื่อนคนใช้คนหนึ่ง “ทำงานแทบตายหาไม่ได้บำเหน็จรางวัลอะไรเลย บางคนคอยนั่งจับเจ้านายไม่ต้องทำอะไรเจ้านายชอบ เอ้อ – โลกหนอโลก กูเบื่อโลกเต็มทนแล้ว อ้ายวงศ์เอ๊ย”

เจ้าวงศ์หิบบักญชาขัดใส่บ้องแล้วจูดจูดคร้อก ๆ

“อย่าไปนึกคิดอะไรเลยวะ อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วขึ้น

“ไม่คิดไม่ได้ กันต้องคิด กันไม่ใช่วัวหรือควายนีโว้ย สมัยนี้เป็นสมัยเสรีภาพ”

เจ้าวงศ์หัวเราะ

“คนจน คนสิ้นไร้ไม้ตอกอย่างเราจะไปเอาเสรีภาพที่ไหนวะอ้ายแห้ว อดทนเถอะน่า อย่าคิดบ้า ๆ เลย ลูกอ้วนแก่ไปบอกข้าว่า เอ็งกำลังวางแผนการปฏิวัติข้าก็ตกใจรีบมาหาเอ็ง”

เจ้าแห้วเม้มปากแน่น แอঁคทำทางให้สมกับเป็นนักปฏิวัติชั้นดี

“ข้าต้องปฏิวัติเด็ดขาด เพื่อให้เจ้านายของเราจัดระบอบการปกครองในบ้านนี้ใหม่ หัวหน้าคนใช้ต้องเป็นข้าไม่ใช่แม่ม่อม และเงินเดือนของพวกเราจะต้องเพิ่มขึ้นอีก 1 เท่า เอ็งคิดดูสิวะ ผู้แทนราษฎรเขาก็ได้เงินเพิ่มกันแล้ว ข้าราชการก็มีหวังจะได้เพิ่มเงินเดือนอีกในไม่ช้านี้ พวกเราก็คงจะต้องได้รับเงินเดือนเพิ่มบ้าง”

เจ้าวงศ์ส่งบ้องกัญชาให้เจ้าแห้ว

“เอ็งกำลังเล่นกับไฟ ถ้าการปฏิวัติไม่สำเร็จเอ็งก็เข้าตาร้าย”

“อ้อ อย่างมากกูก็ไปอยู่วัด ตกกลงกับท่านมหาที่วัดแก้วฟ้าไว้เรียบร้อยแล้ว ข้าปะนี่ถึงพระเดชพระคุณข้าวแดงแกงร้อนเสมอ แต่ความเป็นอยู่ของพวกเรานั้นต่ำเตี้ยมทน ควรจะดีขึ้นกว่านี้ ตอนเช้าเราควรจะมีขนมปังกาแฟ ไข่ดาวหมูแฮมกินบ้าง ตอนกลางวันควรจะมีมีกกะโรนีผัดกุ้ง ลูกไก่อบเป็นอย่างเลว”

เจ้าวงศ์กลืนน้ำลายเอี๊ยก

“ถึงกับลูกไก่อบเซียวหรือวะ แดกขี้ไก่อบเป็นอย่างไร”

เจ้าแห้วชักฉิว

“เอ็งอย่าพูดอะไรเป็นเล่นหยอเยาะวะ มาร่วมมือร่วมใจกับข้าเถอะ ข้าต้องการให้ท่านปรับปรุงเงินเดือนพวกเรา กำหนดเวลาให้พวกเราทำงานเพียงวันละ 5 ชั่วโมง และปรับปรุงเรื่องอาหารการกินให้ดีขึ้น ไม่ใช่ว่าตื่นเช้ากินข้าวต้มหมูขี้ ๆ ซาก ๆ กลางวันกินข้าวกับแกงส้ม และเย็นมีน้ำพริกผักขี้ ๆ ซาก ๆ เราต้องเรียกร้องสิทธิของเรา พวกเรากำลังนอนหลับทับสิทธิ์ เสรีภาพเป็นสิ่งที่เราควรมี”

เจ้าวงศ์พยักหน้าหงิก ๆ

“คุณกัญชาเสียหน่อย วันนี้แกพูดเป็นหลักเป็นฐานน่าฟังเหมือนกัน”

เจ้าแห้วหยิบกัญชาบนเตียงเล็ก ๆ ยัดใส่บ้องแล้วจูดสูบ กลืนควันลงไปในห้องจนหมด ลิ่นทำปากฮ่อ ๆ อย่างสบายใจ

“กันเตรียมแผนการไว้เรียบร้อยแล้ว ใช้เวลาเขียนแผนการถึง 3 วัน”

เจ้าวงศ์ขมวดคิ้วย่น

“ไหน – เอาแผนการของแกมาขยายให้ดูบ้างซี อะไรไม่เหมาะจะได้ทักท้วง”

เจ้าแห้วมองซ้ายมองขวา กระซิบกระซาบกับเจ้าวงศ์เพื่อนเกลอของเขา

“เอ็งอย่างแพร่งพรายให้ใครรู้ไม่ได้นา โนน – ข้าซ่อนไว้ใต้ตุ่มน้ำใบนั่น จะไปหยิบมาให้เอ็งดู” พูดจบเจ้าแห้วก็ลุกขึ้นเดินออกไปจากห้อง ทรวดตัวนั่งยกตุ่มขึ้นด้วยความระมัดระวัง หยิบกระดาษสีขาว 3 – 4 แผ่นเดินกลับเข้ามาในห้อง ทรวดตัวลงนั่งข้างเพื่อนเกลอของเขา

เจ้าวงศ์เอื้อมมือเข้ามาจะหยิบไปอ่าน เจ้าแห้วรีบหกดมือหนี

“อย่าเพิ่ง.....ไปหัวเสียก่อนค่อยอ่าน”

เจ้าวงศ์ทำตาปริบ ๆ

“ต้องไหว้ด้วยอะ”

“เออ ของศักดิ์สิทธิ์นี่หว่า ข้าเขียนต่อหน้าพระพุทธรูปในโบสถ์ ข้าอุทิศสำห้ไปนั่งเขียนในโบสถ์วัดแก้วฟ้ารู้ไหม”

“อ้อ.....แล้วพระท่านว่ายังไง”

“ท่านว่าข้าไม่สบาย เอ้า.....ไหว้เสียซี ข้าจะได้ให้เอ็งอ่านแผนการปฏิวัติอันนี้ ถ้าหากว่าสำเร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าจะเก็บไว้บูชา”

เจ้าวงศ์มองซ้ายมองขวา แล้วยกมือไว้ร่างแผนการปฏิวัติของเจ้าแก้ว ค่อย ๆ เอื้อมมือรับมาคลี่ดู

“ว้า.....ลายมือยังกะโก่งเชีย”

เจ้าแก้วชักฉิว

“เดี๋ยวก็ถีบเปรี๊ยะเข้าให้หรือ ก็ข้าสำเร็จเพียงประม 3 เท่านั้นเอ็งจะให้ข้าเขียนสวย ๆ เหมือนคนอื่นเขายังไงกัน ลายมือไม่สำคัญหรือวะ วิสก็ตราขาวนะ บรรจุอยู่ในขวดแตกก็มีค่ายิ่งกว่า วิสก็แล้ว ๆ บรรจุขวดแก้วเจียรระโน”

เจ้าวงศ์จู้ปาก

“เหม.....คำคมเสียด้าย”

ความเจี๊ยบเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าแก้วหยิบกัญชาที่หั่น ไว้บนเตียงบรรจุใส่บ้องจูดสูบ ปลอ่ยให้เพื่อนเกลอของเขาอ่านแผนการปฏิวัติ สักครู่หนึ่งเจ้าวงศ์ก็อ่านจบ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เอายังงี้เระอะ”

“อ้อ เอ็งเห็นเป็นอย่างไรบ้าง”

เจ้าวงศ์หัวเราะ

“ก็เข้าทีดีเหมือนกัน แต่แผนการของเอ็งมันมีหวังติดตรางนี้หว่า การจับกุมตัวท่านเจ้าคุณ คุณหญิง และเจ้านายทั้งหมดกักขังไว้ มันผิดกฎหมายในฐานะที่หน่วงเหนี่ยวกักขังทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพไว้”

เจ้าแก้วจู้ปาก

“มีงอย่าเอากฎหมายมาพูดหน่อยเลยวะ นักปฏิวัติจะต้องยอมเสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อหวังผลจากการปฏิวัติเราต้องเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิต”

เจ้าวงศ์ยิ้มแห้ง ๆ

“แกได้เตรียมการอะไรไว้แล้วบ้าง”

เจ้าแก้วนิ่งคิด

“ขณะนี้กำลังปลุกปั่นพวกคนใช้ในบ้านให้นิยมนับถือในตัวกัน และงานโฆษณาชวนเชื่อของกันก็ได้ผลมากทีเดียว นอกจากนี้กันก็พยายามสะสมอาวุธยุทธรภัณฑ์ไว้ ในวันปฏิวัตินั้นจะปฏิบัติการอย่างละมุนละม่อมที่สุด เพื่อไม่ให้เสียชีวิต และเลือดเนื้อเพราะท่านเป็นผู้มีพระคุณต่อเรา และเป็นคนไทยด้วยกัน แต่ถ้าจำเป็นก็ต้องยิงกันวะ”

เจ้าวงศ์มองดูหน้าเจ้าแห้วอย่างสงสัย

“ถามจริง ๆ เอะวะแห้ว ขณะนี้แกสบายดีหรือ”

“อ้าว – นี่เอ็งคิดว่าข้าเป็นบ้าหรือนี่”

“เปล่า – ไม่ได้คิด ข้าเพียงแต่สงสัยเท่านั้น แวดตาของเอ็งมาวางยังไงชอบกล”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“สติของข้ายังดีอยู่ ว่ายังไงอ้ายวงศ์ เอ็งจะร่วมมือกับข้าไหมเพื่อความสุข และอนาคตของเรา”

เจ้าวงศ์นั่งคิด

“ร่วมมือนะได้ แต่ข้าขอสมัครเป็นแค่เพียงลูกจ๊อก หรือทหารเลว อย่าให้ข้าเป็นหัวหน้าเลย เพราะถ้าเกิดพลาดพลั้งข้ายังพอเอาตัวรอด”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“เกิดมาเป็นลูกผู้ชายต้องเข้มแข็งชีวะวงศ์ เขาปฏิบัติทั้งประเทศเขายังทำกันได้ นี่เราปฏิบัติเพียงในบ้าน “พัชรภรณ์” เท่านั้น ข้าจะอยากให้เอ็งเป็นรองหัวหน้าปฏิบัติ ข้าจะเป็นผู้บัญชาการสูงสุด”

“ว่า – นอนพักผ่อนเสียเถอะวะ อ้ายแห้ว ข้าไปละ”

“รีบไปไหนล่ะ” เจ้าแห้วพูดเสียงดู ๆ

“งานข้ายังไม่เสร็จ”

เจ้าแห้วจู้ปาก

“อย่าไปสนใจกับงานให้มากนักเถอะวะ ทำบ้างหยุดบ้างซีอ้ายโง่ เงินเดือนเอ็ง 200 บาทเท่านั้นทำมากไปก็ไม่รู้ว่าเอ็งได้ดิบได้ดีอะไร คุณหญิงท่านเข้าใจว่าพวกเราเป็นตุ๊กตาไฉไลกัน เมื่อไฉไลกันก็ต้องเดินไป หมกหลานไฉอีก ถ้าเราไม่ปฏิบัติอีกหน่อยพวกเราที่ตายหมด เพราะตรากตรำงานมากเกินไป”

เจ้าวงศ์พรวดลุกขึ้นยืน มองออกไปนอกหน้าต่าง

“เอ – วันนี้อากาศมันไม่ร้อนนี่หว่า”

“ทำไมวะ”

เจ้าวงศ์หัวเราะ ไม่ตอบว่าอะไร พาตัวเดินออกไปจากห้องนอนของเจ้าแห้วอย่างขบขัน

วันนั้นเอง เจ้าแห้วได้ใช้เวลาตลอดวันปลุกปั้นยุยงพวกคนใช้ชายหญิงของบ้าน “พัชรภรณ์” ให้ร่วมมือกับเขา และด้วยวาทีศิลป์ของเจ้าแห้วแทบทุกคนก็ยอมร่วมมือด้วย เว้นแต่ละม่อม กับนายภควานจันทร์

เจ้าแห้วขู่ละม่อมว่า ถ้าหากนำความลับไปเปิดเผยให้พวกเจ้านายรู้ ละม่อมจะได้รับการตอบแทนอย่างสาสม ส่วนเจ้าบานู เจ้าแห้วขู่ว่าเขาจะไม่ยอมใช้เงินที่กู้มา ถ้านายภควานเงินพูดมากปากโป้ง

เมฆหมอกแห่งการปฏิวัติเคลื่อนเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” แล้ว พวกคนใช้ชายหญิง เริ่มต้นกระด้างกระเดื่อง ทำงานอย่างที่เรียกว่าตะอั่งคือคอยหลบมุมจับกลุ่มมั่วสุมกัน เจ้าแก้วได้จ่าย มีดพก ดาบ สนับมือ ไม้พลอง กระบองสั้นให้พรรคพวกของเขา การปฏิวัติจะได้เริ่มต้นในตอนรุ่งอรุณ ของวันใหม่ แห่งวันที่ 2 เดือนหน้าคือวันเสาร์ที่จะถึงนี้

คำวันนั้น

4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ นั่งสนทนากันเงียบ ๆ อยู่ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของ ดร.ดิเรก เสียงเคาะประตูห้องเบา ๆ ทำให้การสนทนาต้องยุติลงชั่วคราว

“เปิดเข้ามา” เสียงหวนร้องบอก

บานประตูกระจกฝ้าเผยออกทีละน้อย นายภควานจันทร์ถือไม้พลองอันเบือเริ่มเดินเข้ามาในห้อง ใบหน้าของบานูเต็มไปด้วยความวิตกเป็นทุกข์ เขาเปิดประตูรีบรื้อย แล้วตรงเข้ามาหาเจ้านายของเขา

ดร.ดิเรกยิ้มเล็กน้อย กล่าวทักทายเจ้าบานูเป็นภาษาแขก

“กาโฮ้ ทร่าวกินหนา นาฮินะ”

บานูมองซ้ายขวา ทรวดตัวนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“อับปะการายา บาเยียนาฮา ฮางหมากระดุกกระดิ อะตะระกินดาหา บาระตุนา”

ดร.ดิเรกขมวดคิ้วย่น ทำหน้าตื่น ๆ

“อาป็นตาควา อาชาวัวมา....”

“อา....ทร่าวกินหนาดิงฝนหนา”

นิกรหัวเราะก๊าก

“ถ้าปากนักก็พูดภาษาไทยกันเถอะวะ คนอื่นเขาจะได้ฟังรู้เรื่องบ้าง”

ดิเรกอมยิ้ม

“นั่นนะซี อ้ายกันก็สวดเรื่อยเปื่อยไปยั้งจั้งเอง มาทำไมวะบัง”

“โอ.....ธุระมีนะ อีนี่เกิดร่วงยุ่งใหญ่แล้วคะร๊าบ”

พลก่่าวถามบานูอย่างเป็นทางการ

“เรื่องอะไรวะ”

“ร่วงคำคานนะ อีนี่อ้ายแก้วคิดปฏิวัติคะร๊าบ อ้ายแก้วหมานะ ไม่ใช่โคน ทำมะไรคิดไม่ดีโจงโหงนะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อิดอัคใจเต็มทนก็กล่าวขึ้น

“พูดให้รู้เรื่องหน่อยเถอะวะ อ้ายบัง อ้ายแก้วมัน โกงเงินแก้ไข้ใหม่”

“โอ....ไม่ใช่คะร๊าบ อ้ายแก้วคิดปฏิวัตินะ อีนี่พรงนี้เข้าเกิดร่วงใหญ่ แจกชูสตัคคะร๊าบ ริมมาบอกให้รู้”

4 สหาย และท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างมองคูหน้ากันอย่างแปลกใจ ต่อจากนั้นก็ช่วยกันซักถามความจริงจากนายภควานจันทร์ ซึ่งเจ้าบานูก็ได้เล่าให้ฟังโดยละเอียด

แทนที่จะตระหนกตกใจ 4 สหายกลับหัวเราะลั่น

“อ้ายแห้วไปแน่” ดร.ดิเรกพูดพลางหัวเราะพลาง “หน้อย.....คิดปฏิบัติ ฮะ ฮะ ฝรั่งเศส
ไว้ว จีเส้นเหลือเกิน”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ปล่อยให้มันบ้านไปตามเรื่องเถอะวะ อย่าไปสนใจกับมันเลย ความจริงก็น่าเห็นใจมัน
เหมือนกัน หมู่นี้เจ้าแห้วเหนื่อยมาก ทำงานตลอดวันไม่มีเวลาพักผ่อน”

เสี่ยหงวนกล่าวถามบานู

“ปฏิบัติพรงนี้เข้าแน่หรือ อ้ายบัง”

“ครับ อินี่พรงนี้เข้ามูคนะ”

กิมหงวนหัวเราะ

“แล้วเอ็งจะให้พวกข้าทำยังไง”

“หนิคะร๊าบ หนีไปอยู่ที่อื่นโก้น ผมเป็นห่วงมากนะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มให้พล

“อ่าวอ้ายแห้วสติเสียแล้ว เรียกมันมาถามดีไหม”

นายพัชราภรณ์โบกมือ

“อย่าครับ ปล่อยมันดีกว่า ผมจะดูซิว่ามันจะปฏิบัติแบบไหน ตามแผนการของมัน มัน
จะจับพวกเราเป็นประกัน จนกว่าการเจรจาจะได้ผล ผมอยากดูขั้นเชิงเจ้าแห้วเสียก่อน”

ดร.ดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่

“กันคิดว่าทางที่ดีเราส่งตัวอ้ายแห้วไปโรงพยาบาลโรคจิตดีกว่า ปล่อยไว้อาการมัน
มากกว่านี้มันอาจจะฆ่าพวกเราก็ได้”

4 สหายพากันหัวเราะจิ้งพริ้ว ๆ กัน พลยิ้มให้กับแจกยามเก่าแก่ของเขา

“ขอบใจแถมมาก บานู ดีแล้ว..... พวกฉันจะได้เตรียมพร้อมที่จะรับมือกับฝ่ายปฏิบัติใน
วันพรงนี้ ขอบใจนะ”

“โอ...ขอบใจทำมะไรนะ โงนดีกว่าคะร๊าบ แจกขอบโงน”

พลหยุดยิ้มทันที

“ไป...ออกไป อ้ายเปรต”

นายภควานจันทร์ใจหายวาบเมื่อเห็นพลทำหน้าบึ้ง เขากลับพลยิ่งกว่าเจ้าคุณ และ
คุณหญิงเสี่ยอีก เจ้าบานูหันมาส่งภาษาแจกกับนายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

“ทะราวักกินหนา สดางค์ไม่ได้นะ”

“เฮ้ย” กิมหงวนเอ็ดตะโรลั่นแล้วหัวเราะ

บานูลุกขึ้นเดินบ่นพึมพำออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ดร.ดิเรกพยักหน้ากับ
เพื่อนเกลอของเขา

“เรื่องของอ้ายแห้วไม่มีอะไรหรือจิด แพทย์อย่างกันยอมรู้ดีอ้ายแห้วคงไปอ่านหนังสือ
เกี่ยวกับเรื่องของการเมือง หรือนักปฏิบัติ จิตใจก็เลยเคลิบเคลิ้มไป อยากจะเป็นนักปฏิบัติกับเขาบ้าง”

นิกรว่า “บอกให้คุณอาท่านรู้ดีไหม”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ลืมตาโพลง

“อย่า...อย่า...อย่า ถ้าคุณหญิงรู้เข้าละก็อ้ายเห้วกระบานเบะแน่ คุณหญิงนะ ท่านไม่เหมือนคนอื่นหรือก เมื่อวานนี้ก็ทุ้มกระบานเจ้าเห้วด้วยถึงน้ำที่หนึ่งแล้ว ถ้าหลบไม่ทันก็หัวแตก”

ดร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

“ลองเรียกเจ้าเห้วมาดูหน้ามันดีไหม แต่เราต้องทำเป็นว่าไม่รู้เท่าทันมัน”

ทุกคนเห็นพ้องด้วย

“เออ...ดีโว้ย” นิกรพูดยิ้ม ๆ “กันจะแกล้งใช้มันเอารถไปประตุน้ำซื้อผลไม้มาให้เรา”

ดร.ดิเรกลุกขึ้นเดินมาที่ผนังตึก เอื้อมมือกดกริ่งเรียกคนใช้ สักครู่หนึ่งบานประตู

กระจกฝ้าก็เปิดออก สาวใช้คนหนึ่งเดินมาหา

“ต้องการอะไรหรือคะ”

ดิเรกว่า “ไปตามอ้ายเห้วมาซิ”

สาวใช้รับคำสั่ง หมุนตัวกลับเดินออกไปจากห้อง อีกในราว 5 นาทีเจ้าเห้วก็เดินองอาจเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ วันนี้เจ้าเห้วแต่งกายหรูหราพิศปกติ นุ่งกางเกงปาล์มบิชลีน้ำตาลไหม้ สวมเสื้อแพรสีขาวแขนยาวแต่พับแขน มือถือกระป๋องบุหรีโกลเฟลค

พลดอนหายใจหนัก ๆ พูดพึมพำเบา ๆ

“ชักคันหน้าแข็งเสียแล้วละโว้ย”

เสีหงวนถลิ่งดาห้ามพล แล้วแกล้งสัพยอกเจ้าเห้ว

“แหม.....หล่อจริงโว้ย อ้ายเห้ว”

เจ้าเห้วยักคิ้ว

“ครับ ของมันหล่อกันได้”

“นั่นแน่” นิกรร้องลั่น “คำคมชะด้วยนะ เฮ้ย...อ้ายเห้ว เอารถบิ่งไปตลาดประตุน้ำซื้อผลไม้ให้ข้ากินหน่อย”

เจ้าเห้วแสบยิ้ม ยกนาฬิกาข้อมือเรือนทองขึ้นดูเวลา แล้วมองดูหน้านายการุณวงศ์

“รับประทานคุณว่ายังงั้นครับ พุดใหม่ซี”

นิกรขมวดคิ้วย่น

“ข้าใช้ให้เอ็งไปประตุน้ำซื้อผลไม้มาให้ข้า”

เจ้าเห้วหัวเราะก๊าก ยื่นข้อมือซ้ายให้นิกรดูเวลา

“รับประทานบอกผมหน่อยซิครับ ที่ทุ้มแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หมั่นไส้จนทนไม่ไหว จึงยกเท้าเตะลูกแปดลูกกันเจ้าเห้วคังป้าบ

“นี่แน่ กูหมั่นไส้มีงนะ โธ่...มีงจะเก๊กไปถึงไหนวะ”

เจ้าเห้วขมวดคิ้วย่นนิ้วหน้ายกมือลูบคลำกันสุดปากลั่น นิกรกล่าวถามเจ้าเห้วต่อไป

“ทำไมแกแสดงกริยากระด้างกระเดื่องเช่นนี้ แกจะไปหรือไม่ไป”

เจ้าเห้วยกมือไขว้หลังเดินวนเวียนไปมารอบ ๆ ห้อง แล้วหยุดยืนเผชิญหน้ากับนาย

การณวงศั

“ถ้าหากว่าผมไม่ไปล่ะครับ”

นิกรแยกเขี้ยว

“ถ้าแกไม่ไป ฉันก็เตะแกเท่านั้นเอง”

เจ้าแห้วพยักหน้าหงึก ๆ

“ถ้ายังงั้นผม โอ.เค. ไปให้คุณเดี๋ยวนี้”

พลทนฟังต่อไปไม่ไหวแล้ว ยกเท้าถีบหลังเจ้าแห้วเต็มรัก เจ้าแห้วเซถลาออกไปกลาง
ห้องล้มลงนั่งพับเพียบ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หัวเราะก๊ากใหญ่

“ดี.....แเอ้คมากนั้ก บทบาทของมึงยังกะคาราคู้กตาทอง ไป.....ไปให้พ้น ประเดี๋ยพอ
ขว้างหัวแตกเลย”

เจ้าแห้วลุกขึ้นยืน แล้วพูดเป็นปริศนา

“รับประทานผู้ที่หัวเราะทีหลังย่อมหัวเราะได้นานที่สุด รับประทานระวังให้คืนะครับ
ฝากไว้ก่อน”

คราวนี้ 4 สหาย และท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ต่างหัวเราะงอหาย เจ้าแห้วยกมือลูบคลำกัน
เดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์หนุ่ม พลมองดูเจ้าแห้วอย่างเวทนา แล้วกล่าวกับ
นายแพทย์หนุ่ม

“บ้านเ้า กั้นเชื่อเหลือเกินว่าระบบประสาทของอ้ายแห้วแปรปรวนเสียแล้ว
น่าสงสารมัน”

“ออไรท์ เจ้าแห้วเป็นโรคจิตทรมานชนิดหนึ่งคือบ้าปฏิวัติ แต่ว่าอาการของมันไม่ร้ายแรง
อะไรหรอก ถ้าหากว่าฟรุ้งนี้มันอาละวาดยิ่งกว่านี้ กั้นจะต้องเอาตัวมัน ไปส่งโรงพยาบาลโรคจิต”

ทุกคนเห็นพ้องด้วย

วันรุ่งอรุณแห่งวันเสาร์

ก่อนเวลา 6.00 น. เล็กน้อย คณะปฏิวัติซึ่งมีเจ้าแห้วเป็นหัวหน้า ต่างเตรียมพร้อมที่จะ
ปฏิวัติตามแผนการ พวกปฏิวัติตื่นนอนตั้งแต่ 4.00 น. มีการเคลื่อนไหวคึกคักผิดปกติ ทุกคนมีอาวุธ
ครบมือ

ในราว 5.00 น. เจ้าแห้วก็นำใบปลิวออกแจกจ่ายไปทั่วบ้าน บรรดาคนใช้ และสาวใช้อีก
หลายคนได้ยอมเข้าร่วมมือด้วย

พี่น้องทั้งหลาย

จำเดิมตั้งแต่พวกเราได้เข้ามาเป็นข้าในบ้านนี้ พวกเราก้หวังกันว่า ท่านเจ้าคุณ และ
คุณหญิงของเราคงจะให้พวกเราได้รับความร่มเย็นเป็นสุข แต่การก็หาเป็นเช่นนั้นไม้ บรรดาคนใช้ และ
สาวใช้ที่ประจบสอพลอต่างได้รับความรักใคร่เอ็นดูมากมาย ส่วนพวกเราทำงานจนสายตัวขาดคนละ

หลายสายความตีสักกิดก็ไม่มี ดังนั้น คณะของเราจึงจำเป็นต้องทำการปฏิวัติยึดอำนาจการปกครองในบ้านนี้ไว้ได้แล้วเราจะได้ปรับปรุงระบอบการปกครองในบ้านนี้เสียใหม่เพื่อให้เหมาะสมแก่กาลสมัย

ขออย่าได้ตื่นตระหนกตกใจเลย พวกเราไม่ปรารถนาที่จะให้มีการเสียเลือดเนื้อ และชีวิต แต่ถ้าใครขัดขวางแล้วคณะของเราก็จะใช้อาวุธทันที

นายแห้ว โหระพากล

ผู้บัญชาการสูงสุด

ประทับตราแห้วเงิน 2 หัวเป็นสำคัญ

6.00 น. ตรง กำลังส่วนใหญ่ของฝ่ายปฏิวัติก็เข้าล้อมตัวตึกใหญ่ของบ้าน "พัชรภรณ์" ไว้อย่างหนาแน่น ขณะนี้พวกเจ้านายยังไม่ตื่น ต่างกำลังนอนหลับอย่างสบาย เจ้าแห้วส่งกำลังส่วนหนึ่งเข้ายึดโรงครัวไว้ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้ฝ่ายปฏิวัติได้มีเสบียงอาหารเลี้ยงดูกัน และหลังจากนั้น เจ้าแห้วก็ให้เจ้าวงศ์กับเจ้ามันนุกเข้าจับนายภควานจันทร์ไว้

ไม่มีเสียงปืนปรากฏขึ้นแม้แต่นัดเดียว มีแต่เสียงย่าเท้า เสียงตะโกนออกคำสั่ง เหมือนกับกองทัพ เจ้าแห้วแต่งชุดเวสปอยท์ทั้งชุด สวมหมวกเหล็กถือปืนลูกซองเดินวนเวียนไปมารอบ ๆ บ้าน สั่งงานตลอดเวลา ขยายอ้อมแม่ครัวถูกจับมัดอยู่ในครวันนั่นเอง

พอได้ศุกฤกษ์ เจ้าแห้วก็พาพวกปฏิวัติจำนวนหนึ่งรวม 5 คนบุกทะลวงขึ้นไปบนตึกใหญ่ ละม่อมถูกจับทันที

"ว้าย.....อะไรกันนี่หา" ละม่อมเอ็ดตะโร

เจ้าแห้วลือกคอละม่อมไว้

"อย่าส่งเสียง เดียวตายหา ฉันจำเป็นต้องควบคุมหล่อนไว้เงินกว่าการเจรจาระหว่างฉันกับพวกเจ้านายจะได้ตกลงกันเป็นที่เรียบร้อย"

ละม่อมมอกลิ้นขวัญแขวน

"นี่แกปฏิวัติหรือนี่" ละม่อมพูดเสียงสั่นเครือ

"แน่นอน ขณะนี้พวกเราได้ยึดบ้านนี้ไว้ได้โดยเด็ดขาดแล้ว เฮ้ย...ทหาร เอาตัวไป"

เจ้าวงศ์หัวเราะ

"ทหารที่ไหนกันวะ"

เจ้าแห้วสะอึกโฮง อึ้งแห่ง ๆ

"เอาตัวละม่อมไปจังรวมไว้กับยายอ้อมในครัว ถ้าขัดขึ้นต่อสู้ยิงทิ้งเลย ตอนสาย ๆ กันจะส่งละม่อมกับยายอ้อมไปบางเขน"

"ตายแล้ว แห้วจ๋า อย่าฆ่าฉันเลย ฉันยังไม่อยากตายหรอก"

เจ้าแห้วเดินหัวเราะ พยักหน้ากับเจ้าสิน เจ้ามัน และเจ้าเดช แล้วก็พาเพื่อนร่วมใจทั้ง 3 ขึ้นบันไดไปขึ้นบนของตัวตึก เจ้าสินถือดาบเล่มเบือเริ่ม เจ้ามันถือไม้พลองอันใหญ่ และเจ้าเดชถือมีดปังตอ 2 เล่ม

ทั้ง 4 คนหยุดยืนหน้าห้องเจ้าคุณ และคุณหญิง เจ้าแห้วกล่าวกับเจ้าสินเบา ๆ

"เฮ้ย.....เอ็งเคาะประตูเรียกท่านหน่อยซิ"

เจ้าสินเอียงคอมยิ้ม

"ไม่เอา เดี่ยวถูกตีบ เอ็งเรียกซิ"

เจ้าแห้วทำหน้าที่ชอบกล พุดเสียงอ่อย

"ไม่กล้าโว้ย"

เจ้าเดชยกมือเท้าสะเอวมองหน้าเจ้าแห้ว

"เอ็งเป็นหัวหน้าปฏิบัติ เมื่อไม่กล้าเอ็งจะคิดปฏิบัติหาหอกอะไรวะ"

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

"มันชอบกลโว้ย ข้ากำลังนึกถึงข้าวแดงแกงร้อนน้ำปลาน้ำปลาของท่าน ที่ราคาบิล
เข้ามาแต่น้อยคุ้มใหญ่"

เจ้าเดชพุดโพล่งขึ้น

"เอ็งอย่ามัวคิดยังงั้นยังงี้เลยวะ สมัยนี้เขาไม่ถือความกตัญญูเป็นเรื่องสำคัญหรือ
ไหน ๆ เราก็คิดตัดสินใจปฏิบัติแล้ว ต้องทำต่อไปให้สำเร็จ เพราะถ้าพลาดพลังเราทุกคนก็จะกลายเป็นคน
จรัลไม่มีที่อยู่ ไม่มีข้าวกิน อดตายแน่"

เจ้าแห้วถอนหายใจเอือกใหญ่ มองดูประตูห้องนอนของท่านทั้งสองในเวลาเดียวกัน เจ้า
คุณปัจจนิก ๆ ซึ่งอยู่ห้องติด ๆ กันก็เปิดประตูห้องเดินออกมาที่เฉลียงหน้าตึก

ท่านเจ้าคุณสะดุ้งเฮือกเมื่อแลเห็นเจ้าแห้วกับคนใช้ทั้งสาม เจ้าแห้วขยับจะวิ่งหนี แต่
แล้วก็คิดได้ว่า ขณะนี้ได้ดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าปฏิบัติ และกำลังทำงานที่เสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิต

เจ้าแห้วบังคับใจตนเองให้เข้มแข็ง ยกปืนลูกซองขึ้นจ้องเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องทวาดด้วย
เสียงอันดัง

"ยกมือขึ้น รับประทานอย่าส่งเสียง และเคลื่อนไหววนะครับ รับประทานผมยิงพรุนเป็น
ออกฝัคายเลย รับประทานยกมือขึ้น"

ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ใจหายวาบใบหน้าซีดเผือด

"เฮ้.....เอาจริงหรือวะอ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วทวาดแหว็ด

"รับประทานเอาจริง เร็ว....รับประทานยกมือขึ้น"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จำใจต้องยกมือขึ้นตามคำสั่งของเจ้าแห้ว เจ้าเดชปราดเข้ากุมตัวทันที

"ฟันคอให้ขาดสองท่อนเลยหรือยังงั้น อ้ายแห้ว สั่งมาซิโว้ย"

เจ้าแห้วแอ็คท่าทางให้สง่าผ่าเผย

"อย่าเพิ่งฆ่า ยังไม่จำเป็น เอ็งพาตัวลงไปขังไว้ในครีวก่อน ไป.....พาไป ถ้าขัดขึ้นฟัน
ด้วยมีดหมุนั้นแหละ สับให้เป็นปะช่อเลย"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำตาปริบ ๆ มองดูเจ้าแห้ว

"เอ็งจะเอาอย่างไรโว้ยอ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วขมวดคิ้วหน้า

"รับประทานยังให้คำตอบไม่ได้ครับ รับประทานจะต้องสงวนท่าทีไว้ก่อน เอาตัวไป
อายเดช"

"อือ" เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คราง "เอ็งจะบ้ารึอายแห้ว"

เจ้าแห้วส่ายยิ้ม

"รับประทานไม่บ้ารอกครับ แต่พวกผมต้องการความยุติธรรม และต้องการเปลี่ยน
ระบอบการปกครองเสียใหม่ให้เหมาะสม"

เจ้าเดชขยับมีคหมแล้วพูดเสริมขึ้น

"ในนามแห่งคณะปฏิวัติ ผมขอเชิญท่านเจ้าคุณลงไปข้างล่างเดี๋ยวนี้ เชิญครับ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เม้มปากแน่น มองดูเจ้าเดช

"เดี๋ยวก็จะถีบเข้าให้เท่านั้นเอง อย่าชู้ชิวัยพุดดี ๆ "

เจ้าเดชขยับปึงตอ

"กระผมจำเป็นจะต้องใช้อำนาจ และขอเรียนให้ทราบว่าขณะนี้ฝ่ายปฏิวัติได้ยึดบ้าน
หลังนี้ไว้ได้หมดแล้ว"

ท่านเจ้าคุณโมโหจนขัน

"เอา....ข้าจะยอมบ้ำกับพวกเอ็ง จะเอาตัวไปไหนก็เอาไป"

เจ้าเดชยิ้มออกมาได้ พาเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินผ่านเฉลียงหลังตึกลงบันไดมาข้างล่าง เจ้า
แห้วมองดูหน้าเจ้าสินกับเจ้ามัน แล้วพยักหน้าหงิก ๆ

"ไปจับเจ้าคุณกับคุณหญิง"

เจ้าสินทำหน้าที่เมื่อย ฝืนยิ้มอย่างแห้งแล้ง

"เฮ้อ...จับคนอื่นก่อนเถอะวะ ใจข้าไม่ดีเลย"

เจ้าแห้วขยับปึงลูกของ

"อย่าปอดลอยชิวัย งานสำคัญของเรากำลังจะสำเร็จผลแล้ว หรือจะจับคุณผู้ชายทั้ง
4 คนก่อนก็เอา จับเจ้าคุณกับคุณหญิงทีหลัง"

เจ้าสินถอนหายใจเฮือกใหญ่

"กูขอลาออกไปไหนวะ อายแห้ว"

"ปู้ไร" เจ้าแห้วเอ็ดตะโรลั่น "ต้องเข้มแข็งเด็ดขาดชิวัยแล้วกันเป็นบ้ำไปได้ มา....ข้า
นำหน้าเอง จับคุณหมอก่อน คุณหมอกแกสายตาสั้นแกล้งไม่กล้าต่อสู้เราหรอก"

เจ้าแห้วพาเจ้าสินกับเจ้ามันเดินมาทางหน้าห้องนอนของดร.ดิเรก ทั้งสามคนหยุดยืน
หน้าห้อง และต่างก็ไม่ยอมเป็นคนเคาะประตูเรียก

"เอาซี แกเคาะประตูซี" เจ้าแห้วพูดกับเจ้าสิน

สินสั่นศีรษะ

"ไม่....ไม่กล้าโว้ย"

เจ้าแห้วจู้ปาก หันมาทางเจ้ามัน

"เอ็งเคาะก็แล้วกัน ข้าจะคอยเตรียมยิงถ้าหากว่าคุณหมอก หรือคุณประภาต่อสู้เรา"

เจ้ามันทำคายน

"ไม่เอาไว้อย คุณหมอแกเป็นนักวิทยาศาสตร์ ประเดี๋ยวแกปล่อยหุ่นไฟฟ้าออกมา เราก็
มองเท่งเท่านั้น"

เจ้าแห้วฝืนหัวเราะปลอมใจตัวเอง

"ยังงั้นข้าเรียกเอง" พูดยบเจ้าแห้วก็ยกมือทาบประตูห้องนอนของนายแพทย์หนุ่ม "คุณ
หมอ คุณหมอกลับ รับประทานมีคนมาตามครับ"

ดร. ดิเรกกำลังนอนหลับสนิท แว่วเสียงเจ้าแห้วเรียกก็ตกใจตื่นผลุนผลันลุกขึ้นนั่ง

"คุณหมอกลับ รับประทานคนไข้กำลังเจ็บหนักครับ"

ดร. ดิเรกลงจากเตียงนอนเดินมาที่ประตูห้องถอดรองเท้าเปิดประตูออก ทันใดนั้น เจ้า
แห้วกับเจ้าลิน และเจ้ามันก็พรวดเข้ามาในห้อง ประตูก่าลั้งงัวเงียอยู่ลุกขึ้นนั่ง และเห็นเจ้าแห้วถือปืนลูก
ซองหล่อนก็หวีดร้อง

"ตายแล้ว อะไรกันอ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วทำตาเจียว

"รับประทานอย่าส่งเสีย ผมต้องจับคุณ และคุณหมอเป็นประกันในการเจรจาระหว่าง
ผมกับคุณหญิง"

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่ชอบกล

"นี่เอ็งเริ่มปฏิบัติแล้วหรือนี่"

"ครับ เริ่มตั้งแต่เช้าตรู่ พวกผมยึดจุดยุทธศาสตร์ในบ้านนี้ไว้ได้หมดแล้วครับ ผม
เสียใจที่ผมต้องจับคุณหมอ และคุณประภา รับประทานอย่าว่าผมล่วงเกินเลยนะครับ การปฏิบัติก็ต้องทำ
อย่างนี้"

แทนที่จะโกรธ ดร. ดิเรกกลับหัวเราะลั่น

"ฮือ.....สำคัญจริงไว้อย เอา...ข้ายอมแพ้อีง"

ประกายกมือชี้หน้าเจ้าแห้ว

"แกแถมมาก อ้ายแห้ว แกเนรคุณ คุณอาทั้งสอง และพวกฉัน แกช่างไม่มีความคิด
คิดถึงข้าวแดงแกร้อนของท่านบ้างเลย"

หัวหน้าปฏิบัติเสยะอิม

"รับประทานผมเสียใจ การปฏิบัติที่ได้กระทำขึ้น รับประทานไม่ได้หมายความว่าผม
ลบหลู่คุณมัน รับประทานเราต้องการให้จัดระเบียบใหม่ในบ้าน รับประทานเพื่อความยุติธรรมอันเป็นมูล
ฐานที่จะจรรโลงความไพบูรณ์แห่งฐานันดรศักดิ์ของพวกคนใช้ชายหญิงทั้งหลาย"

ดร. ดิเรกขมวดคิ้วย่น

"พอ....อย่าอธิบายเลยไว้อย ฟังแกพูดแล้วมันสะบัดร้อนสะบัดหนาวเต็มทน แกจะเอา
ยัง" ใจกับข้าก็เอา"

เจ้าแห้วก้มศีรษะ โกงคำนับตามแบบสเปน

"รับประทานผมจำเป็นต้องขอเชิญคุณหมอมอ และภรรยาไปกักขังไว้ในครัวข้างล่าง
รับประทานทั้งนี้เพื่อเป็นประกันจนกว่า รับประทานการเจรจาโดยสันติวิธีแห่งการทูตจะสัมฤทธิ์ผล"

"โฮ้...." ดิเรกคราง "เดี๋ยวก็จะดิบเข้าไปทำนุเอง สำนักมิ่งสูงเกินไปเสียแล้วโว้ย"
พุดจบนายแพทย์หนุ่มก็หันมาทางเมียรักของเขา "ด่าลึงว่ายังไงดี"

ประกายหน้าอเหมือนม้าหมากรุก จ้องตาเขม็งมองดูเจ้าแห้ว

"แกละจับฉับกับดิเรกยังงั้นรี"

เจ้าแห้วก็มึนศีรษะอีกครั้งหนึ่ง

"ถูกแล้ว ชินญูริต้า....."

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะก๊าก

"ลงชินญูริต้าละก็ออกไปแน่เชียวมิ่ง โฮ้เอ๊ย เมื่อวานนี้แกก็ยังไม่สบายคืออยู่นี่นา"

เจ้าแห้วยกปิ่นลูกของจีนประทับ ทำหน้าดู ๆ

"รับประทานอย่าต่อล้อต่อเถียงกับผม รับประทานถ้าขัดขืน รับประทานผมยิงทิ้ง
เด็ดขาด เร็ว.....ลงไปข้างล่างเดี๋ยวนี้"

ดร. ดิเรกพยักหน้ากับเมียของเขา

"ภรรยา ถ้าขัดใจเจ้าแห้ว อากาของมันก็คงจะกำเริบขึ้นกว่านี้อีก ตามใจมันเสียหน่อย
เถอะที่รัก"

คราวนี้ประกายยิ้มออกมาได้ หันมามองดูตัวรักของหล่อนแล้วถามเบา ๆ

"นี่เจ้าแห้วมันไม่สบายหรือคะ ดิเรก"

"อไรท์ คุณย่นตามันซึญู ลงนัยน์ตาขวางยิ้มปากเบี้ยวยังงี้ละก็ ร้อยทั้งร้อย ไอเป็น
หมอมอ ไอเข้าใจดี"

ประกายหัวเราะก๊าก เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าแห้ว

"คุณแห้วขา คุณจะไปไหนคะ"

เจ้าแห้วตวาดแว๊ด

"รับประทานเอาไปบางเงิน"

"โถ.....อย่าทำดิฉันเลยคะ ถึงอย่างไรคุณก็ควรจะนึกบ้างว่าคุณเคยเป็นข้าดิฉันมา
ดิฉันยอมทุกอย่าง ขออย่างเดียวอย่าฆ่าดิฉันเลย"

เจ้าแห้วยื่นนั่งเฉยกระพริบตาถี่เร็ว หันมาถามเจ้าสินเพื่อนเกลอของเขา

"เอ๊ะ นี่ข้าบ้าหรืออะนี่"

เจ้าสินยิ้มแห้ง ๆ

"ไม่ใช่เอ็งหรือก ข้าก็ไม่สบายเหมือนกัน เฮ้ย อย่าเล่นยังงี้เลยวะข้าเสียสันหลังเต็มทน
แล้ว วันนี้เห็นจะไม่แคล้วหายแน่"

เจ้าแห้วทำตาเจียว

"ใคร ใครจะมาเยี่ยมกู อำนาจสูงสุดในบ้านพัชรารักษ์เป็นของข้าแล้ว ข้าคือผู้
บัญชาการฝ่ายปฏิบัติ ไป...พวกคุณหมอกุณประสาทลงไปข้างล่าง เอาไปขังรวมไว้ที่โรงครัว ถ้าขัดขืนต่อสู้อ
เอาไปบางเขนเลย แล้วข้าจะส่งคนไปคอยดักแยงกลางทาง"

เจ้าสินยกมือไหว้คร. ดิเรกกับประกา

"ประทานโทษเถอะครับ ผมต้องทำตามคำสั่งท่าน"

คร. ดิเรกหัวเราะงอหาย

"ใหญ่โตมาก เอา....ข้ายอมแล้ว ไป.....ประกามันจะเอาเราไปฆ่าแรงแงอย่างไรรู้ก็ตามใจ
มัน ลองดูซิว่ามันจะไปกันแค่ไหน"

สองหัวเมียพากันเดินผ่านเฉลียงตึกลงบันไดไปชั้นล่าง เจ้าสินนำทำหน้าที่ควบคุมอย่าง
เคร่งครัด

เจ้าแห้วยกมือตอบว่าเจ้ามันแล้วกล่าวว่า

"ทำงานของเราต่อไป อ้ายน้องชาย จับอาเสี้ยกิมหงวนกับคุณนวล"

เจ้ามันถอนหายใจเฮือกใหญ่

"เล่นอย่างอื่นดีกว่าวะ น่ากลัวเหลือเกินว่าเอ็งกับข้าจะต้องนอนศาลาวัดในคราวนี้"

เจ้าแห้วเค้นหัวเราะ

"จงทำให้เข้มแข็ง พี่น้องร่วมชาติของข้า เราต้องปฏิบัติเพื่อต้องการรากฐานแห่ง
ความยุติธรรม ความเสมอภาค และเสรีภาพ"

"ถูกละ แต่เราจะนอนฟังพาบให้พวกเจ้านายท่านกระทีบ"

เจ้าแห้วแสร้งยิ้ม

"ถ้าเราไม่ลงทุนเราจะเอากำไรที่ไหนมา เราต้องเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตถ้าพลาดเราก็ตาย ถ้า
สำเร็จเราก็จะมีความสุขไปตลอดชาติ ถ้าหากว่างานของเราลุกลงไปด้วยดี ข้าจะแต่งตั้งให้เอ็งเป็นหัวหน้า
กองเป็นอย่างน้อย"

"นั่นแน่ะ" เจ้ามันร้องลั่น "กองอะไรวะ"

"กองขยะยังไงวะ"

เจ้ามันจู้ปาก เจ้าแห้วลุกแขนเพื่อนเกลอของเขาพาเดินไปที่ห้องเสี้ยกิมหงวน กับ
นวลล่อแล้วหยุดยืนหน้าห้อง เจ้าแห้วยัดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่งเอื้อมมือทูปประตู่ห้องกิมหงวน

"อาเสี้ย อาเสี้ยครับ เปิดประตูออกมาเจรจากับผมหน่อย" แล้วเจ้าแห้วก็หันมามือกับเจ้า
มัน "เป็นยังไงท่าทางของกันองอาจสมเป็นหัวหน้าปฏิบัติไหมล่ะ"

ก่อนที่เจ้ามันจะพูดว่าอะไร เสียงกลอนประตู่ห้องก็ดังแกร๊ก บานประตู่ค่อย ๆ ถูกเปิด
ออกเจ้าแห้วยกปืนลูกซองส่องหน้าอกเสี้ยกิมหงวน

"ยกมือขึ้น"

กิมหงวนขมวดคิ้วขุ่น จ้องตาเขม็งมองดูเจ้าแห้ว

"ฮือ.....นี่กูฝันไปหรืออย่างไรโว้ย"

เจ้าแห้วยิ้มน้อย ๆ

"รับประทานไม่ใช่ฝัน มันเป็นเรื่องจริง บัดนี้พวกเราได้ก่อการปฏิวัติยึดบ้าน และจุดยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ไว้ได้แล้ว รับประทานถอยเข้าไปในห้อง ถ้าอาเสี่ยขัดขืนผมยิงตายแน่"

"ว้า...."เสี่ยหงวนคราง "นี่เ็งเป็นเอามากนี้หว่า อ้ายแห้ว"

"รับประทานอาเสี่ยหมายความว่าอย่างไร" เจ้าแห้วพูดเสียงคุ ๆ

เสี่ยหงวนหัวเราะหึ ๆ

"หมายความว่ามึงบ้านะซี"

เจ้าแห้วเม้มปากแน่น

"รับประทานไม่ต้องพูดมาก ถอยเข้าไปในห้อง"

กิมหงวนแลเห็นเจ้าแห้วทำท่าทางขึงขัง ก็ยอมปฏิบัติตามคำสั่ง คือถอยหลังเข้ามาในห้อง นวลลอสวมเสื้อนอนเดินออกมาจากห้องน้ำพอดิ พอแลเห็นเจ้าแห้วถือปืนลูกซอง หล่อนก็ร้องลั่น

"อู๊ตตาย อะไรกันอ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"อ้อ....ดีแล้ว รับประทานผมต้องจับคุณกับอาเสี่ยขังไว้ในห้องน้ำจนกว่าพวกผมจะเปิดการเจรจากับท่านเจ้าคุณ และคุณหญิงเรียบร้อย"

กิมหงวนยิ้มให้เมียของเขาแล้วพูดตัดบท

"หยวนมันเถอะ นวลจ้า คนเรามันกำลังคลุ้มคลั่งอยากจะเป็นนักปฏิวัติอย่าไปขัดใจมัน ประเดี้ยวมันไม่สบายมากเราจะไม่มีใครใช้"

นวลลอมองดูเจ้าแห้วด้วยความสมเพชเวทนา

"โธ....ตาแห้ว เป็นเอามากมายถึงเพียงนี้เชียวหรือ นี่เจ้ามันก็พลอยเป็นไปกับเจ้าแห้วด้วยเหมือนกัน"

"นั่นนะซีครับ" เจ้ามันพูดเสียงอ่อย "ผมเสียอ่อนวอนเจ้าแห้วมันไม่ได้ครับ มันชวนผมให้ปฏิวัติผมก็ต้องปฏิวัติกับมัน"

เจ้าแห้วยกปากกระบอกปืนจี้หน้าอกเสี่ยหงวน

"รับประทานอาเสี่ยกับคุณนวลลอเข้าไปในห้องน้ำเดี๋ยวนี้"

กิมหงวนพยักหน้า

"เอา....เอา เอายังไงก็เอากัน"

เสี่ยหงวนกับนวลลอตกเป็นเชลยของเจ้าแห้วแล้ว ทั้งสองพากันเดินเข้าไปในห้องน้ำ เจ้าแห้วรีบปิดประตูใส่กลอนข้างสองสามมีกรรยาไว้ในห้องน้ำ ต่อจากนั้นเขาก็พาเจ้ามันออกมานอกห้องอาเสี่ย

ณ บัดนี้ หัวหน้าปฏิวัติได้เผชิญหน้ากับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และคุณหญิงวาดแล้ว ท่านทั้งสองพากันเดินออกมาจากห้องนอน และจะลงไปข้างล่าง เจ้าแห้วถือปืนลูกซองเดินปราดเข้าไปหาประตูของบ้าน "พัชราภรณ์" ทันที ส่วนเจ้ามันยืนตัวสั่นจันงก ไม้พลองที่ถืออยู่ในมือร่วงลงบนพื้น กระดานดังโครมเพราะความเกรงกลัวท่านทั้งสอง

เจ้าคุณกับคุณหญิงหยุดชะงักเมื่อเห็นเจ้าแห้ว คุณหญิงพาช็อกกล่าวถาม

"เอ็งจะไปยิงแก๊งที่ไหนวะ อ้ายเห้ว"

เจ้าเห้วยกปืนขึ้นประทับบ่า

"ยกมือขึ้น"

"ว้าย" คุณหญิงร้องลั่น ใบหน้าซีดเผือด ท่านนึกไม่ถึงว่าเจ้าเห้วจะแสดงบทบาทกับท่านอย่างนี้ "อะไรกันวะ อ้ายเห้ว เอ็งเป็นบ้าไปแล้วหรือนี่"

เจ้าเห้วขบกรามแน่น พุดอย่างองอาจ

"รับประทานกระผมไม่บ้ำและไม่เมา"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ยกมือทำสะเอว

"นี่มึงเห็นกูกับคุณหญิงเป็นเพื่อนเล่นของมึงหรือวะนี่"

เจ้าเห้วอมยิ้ม

"รับประทานท่านเข้าใจผิดขอรับ กระผมไม่ได้ล้อท่านเลย พวกเราได้ทำการปฏิบัติยึดอำนาจการปกครองในบ้านนี้ไว้ได้แล้ว"

คุณหญิงวาดเข้าใจว่าเจ้าเห้วเป็นบ้า ท่านเหลียวซ้ายแลขวาแล้วร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

"พล...พลว้าย ออกมานี้เร็ว"

เมื่อคุณหญิงวาดเรียกนายพัชรภรณ์ เจ้าเห้วก็เขียนวาทไปหมดทั้งตัวเพราะเจ้าเห้วเกรงกลัวพลมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เคยถูกนายพัชรภรณ์ซ้อมบ่อย ๆ เมื่อเจ้าเห้วมองไปทางซ้ายมือ เขาก็ได้เห็นพลเดินออกมาจากห้องนอนอย่างร้อนรน อ้ายเสือรูปหล่อหุคชะงัก จ้องมองมาที่เจ้าเห้วและเจ้ามันแต่แทนที่พลจะโกรธเคือง พลกลับหัวเราะก๊าก เดินเข้ามาหาท่าน

"อะไรกันครับ คุณแม่"

คุณหญิงวาดรีบกล่าวโทษเจ้าเห้วทันที

"เจ้าเห้วมันประพฤติผิด มันทัดอำนาจในบ้านนี้ไว้ได้แล้ว"

เจ้าเห้วปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง เมื่อนายพัชรภรณ์หันมามองดูเขา ส่วนเจ้ามันมีที่ทำเหมือนกับจะเป็นลม

"ยกมือขึ้น" เจ้าเห้ววาดพลพร้อมกับหันปากบอกปืนลูกซองไปที่หน้าอก

นายพัชรภรณ์

พลอมยิ้ม ปืนลูกซองในมือของเจ้าเห้วไม่มีความสำคัญอะไรสำหรับเขา

นายพัชรภรณ์เดินที่เข้ามาหาเจ้าเห้ว

"อ้ายเห้ว....."

เจ้าเห้ววาดเสียงลั่น

"รับประทานหยุด ถ้าเคลื่อนที่เข้ามาอีกก้าวเดียว รับประทานยิงตายห้าเลย รับประทานยกมือขึ้น"

อ้ายเสือรูปหล่อออกหัวเราะไม่ได้

"เอ็งกล้ายิงข้าหรืออ้ายเห้ว เอะ - ยิง ข้าอยากเห็นคนจริงนั้ก คนเราเกิดหนเดียวตายครั้งเดียว จะตายดีหรือตายร้ายมันก็ต้องตายเหมือนกันแหละวะ ยิง - อ้ายเห้ว มึงไม่ยิงกูมึงต้องเป็น

ลูกหมา"

เจ้าแห้วถอยหลังกรูด

"รับประทานอย่าเข้มานะ หยุค...อย่าเข้มา"

พลไม้ได้นึกหวั่นเกรงเจ้าแห้วเลย เขาเดินเข้มาจับปากกระบอกปืน และกระชากจากมือเจ้าแห้ว เจ้าแห้วหน้าซีดเผือดเหมือนไก่ต้ม ร้องไห้โฮ

"รับประทานยัดเอาปืนไปแล้ว ผมจะสู้ได้อ่างไรละครับ"

ก่อนที่พลจะพูดอะไร เข้มนั้นก็เดินเข้มาหาส่งไม้พลองอันเบ้อเริ่มให้นายพัชรภรณ์

"นี่ครับ ผมยอมให้ปลดโดยไม่มีเงื่อนไข"

พลหัวเราะลั่น เขาไม่ได้โกรธเคืองอะไรเจ้าแห้วเลย เขาหันมาทวงเจ้าคุณประสิทธิ์ ๑

พ่อบังเกิดเกล้าของเขา และกล่าวว่ว

"อ้ายแห้วไม่สบายมากนะครับ คุณพ่อ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"น่ากลัวจะต้องเซ้งบ้านนี้เสียแล้วละว้ย คุณมันมีแต่เรื่องยุ่งโกลาหลไม่เว้นแต่ละวัน

ถามอ้ายแห้วมันดูชิ พ่อไม่เข้าใจการกระทำของมันเลย ถ้ามันบ้าก็ได้ส่งไปปากคลองสาน"

เจ้าแห้วมองคุณท่านเจ้าคุณและคุณหญิง ด้วยความเกรงกลัว นายพัชรภรณ์ยกมือจับแขน

เจ้าแห้ว และกล่าวถามว่ว

"เอ็งคบคิดกับพวกคนใช้ในบ้านเป็นขบถต่อข้าไซ้ไหม"

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

"รับประทานปฎิวัติครับ ไม่ใช่ขบถ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ พูดเสริมขึ้น

"แต่เอ็งทำการปฎิวัติไม่สำเร็จ จึงต้องเรียกว่าขบถ เอ็งต้องการอะไรจากข้า ที่คิด

ปฎิวัตินี้"

หัวหน้าปฎิวัติทำหน้าตาแหย ๆ ชอบกล

"รับประทานต้องการความยุติธรรมครับ"

คุณหญิงวาดหัวเราะเสียงปร่า ๆ ชอบกล

"ความยุติธรรมหรือ ได้ไซ้ ข้าจะให้ ความยุติธรรมที่เอ็งต้องการ มันอยู่ในครัว

ประเดี๋ยวจ้าจะไปเอามาตีกระบานเอ็ง"

"อู๊ย รับประทานช่วยเย"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ เดินเข้มาเผชิญหน้าเจ้าแห้ว ยกมือรวบหน้าอกเสื้อเจ้าแห้ว และ

กล่าวถามอย่างขู่ตะคอก

"เล่ารายละเอียดการปฎิวัติของเอ็งให้ข้าฟังเดี๋ยวนี"

เจ้าแห้วเหงื่อแตก ตัวสั่นงันงก

"รับประทานผมต้องการให้ท่านปรับปรุงเงินเดือนพวกคนใช้ใหม่ครับ แล้วก็

รับประทานพวกเราอยากจะมีสวัสดิภาพดีขึ้น รับประทานอยากจะทำอยู่ดีกินดี"

พลกล่าวถามขึ้นบ้าง

"ใครบ้างที่ยอมร่วมมือกับแก"

"แสะ แสะ รับประทานทุกคนแหละครับ เว้นแต่ละม่อมกับอ้ายบานู"

คุณหญิงยิ้มเล็กน้อย

"อ้ายบังกับละม่อมเป็นคนซื่อสัตย์กตัญญูน่ารักมาก ง่า...ขณะนี้พวกแกอยู่ที่ไหนบ้าง
อ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วยิ้มเอียงอาย

"รับประทานกำลังยึดจุดยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ในบ้านนี้ครับ รับประทานบ้างก็ควบคุม
เขลย"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ลืมตาโพลง

"หมายความว่า เอ็งจับพวกข้าไปขังไว้ยังงั้นหรือ"

"ครับ"

คุณหญิงวาดถามเร็วปรือ

"ขังไว้ที่ไหน และใครบ้างที่ถูกจับ"

"รับประทานท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ขอรับ คุณหมอดีเรก คุณประภา รับประทาน
ละม่อมกับยายอิม รับประทานขังไว้ที่โรงครัวหลังคอกขอรับ แล้วก็รับประทานอาศัยกับคุณนวลล่อ
รับประทานขังไว้ในห้องน้ำในห้องนั่นเอง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ คุณหญิงวาด และพลต่างหัวเราะงอหาย คุณหญิงหายโกรธเจ้าแห้ว
แล้ว ท่านมองดูหน้าเจ้าแห้วอย่างขบขัน

"เอ็งเก่งมากอ้ายแห้ว เอ็งทำยังไงวะ เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ พ่อดีเรกยายประภา พ่อหงวน
และกับยายนวลถึงยอมให้แกจับกุม"

เจ้ามันฮิ้นเปรี้ยวปากอยู่นานแล้ว เมื่อเห็นเจ้าแห้วนิ่งเฉยเขาก็เรียนให้คุณหญิงทราบ

"ที่เจ้านายยอมให้จับ เพราะเข้าใจว่าอ้ายแห้วเป็นบ้าไม่อยากจะขัดใจขอรับ กระผมยอม
ร่วมมือกับเจ้าแห้วก็เช่นเดียวกัน"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หัวเราะหึ ๆ

"ไปที่ห้องเจ้าหงวน อ้ายมัน ถอดคกลอนห้องน้ำออกเสีย"

เจ้ามันรับคำสั่ง รีบเดินไปห้องเสียหงวนทันที เจ้าแห้วเลี้ยงมายืนข้างลูกกรง
ทอดสายตามองมาข้างล่าง แลเห็นพวกคนใช้ชายหญิงยึดที่มันอยู่ตามจุดสำคัญต่าง ๆ

เสียงเจ้าเดชร้องตะโกนโหวก ๆ

"ว่าไงโว้ย จับท่านได้หรือยัง"

เจ้าแห้วทำคายน ร้องตะโกนตอบ

"ข้าถูกจับปลดอาวุธแล้วโว้ย"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ขึงมือคุณหญิงวาดมายืนข้างลูกกรงเฉยหลังคอก พวกปฏิวัติแลเห็น
เข้าเท่านั้นก็ทิ้งอาวุธวิ่งหนีกระจัดกระจายไปคนละทิศคนละทาง

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หันควับมาทางเจ้าแห้ว

"อ้ายแห้ว เอ็งอย่าไปไหน ถ้าไม่สบายมากก็ไม่ต้องทำงาน ข้าอนุญาตให้หยุดงานได้ 3 วันนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป แล้วก็อย่าไปนึกคิดอะไร พยายามทำจิตใจให้สงบ อาการของเอ็งนะไม่ใช่ น้อยนา"

คุณหญิงหน้าตื่น กระซิบถามลูกชายของท่าน

"อ้ายแห้วมันเป็นบ้าหรือลูก"

นายพัชรภรณ์พยักหน้า

"ครับ"

คุณหญิงนึกสงสารเจ้าแห้วทันที ท่านหันมามองคุณเจ้าแห้ว พอสบตากับเจ้าแห้วท่านก็ สะดุ้งสุดตัว รีบพูดกับเจ้ามั่น

"อ้ายมั่น เอ็งพาอ้ายแห้วไปเดี๋ยวนี้ บอกพวกเอ็งเถอะว่า ข้าไม่ถือโทษโกรธเคืองอะไร หรอก ให้ปฏิบัติหน้าที่ของตนต่อไป ข้ากับเจ้าคุณยินดีจะพิจารณาเพิ่มเงินเดือนให้พวกเจ้า และจะ พยายามให้พวกเจ้าได้อยู่ดีกินดี"

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก หันมากอดเจ้ามั่น

"สำเร็จ.....สำเร็จแล้วไหมละ ฮะ.....ฮ่า ทั้งนี้ก็ด้วยความสามารถของข้า มือชั้นนี้แล้ว เชื่อเถอะว่า ข้าก็อ่อนกบฏวัติชั้นเยี่ยมของโลก ข้าจะบุกยุโรปให้ราบเป็นหน้ากลอง ข้าก็อ่อนโปเลียน มหาราชาองค์ใหม่ สวรรค์ส่งตัวข้าให้มาปราบยุคเข็ญแผ่นดิน"

เจ้ามั่นใจหายวาบ ยกมือตอบว่าเจ้าแห้วเบา ๆ

"ถ้าเช่นนั้น ขอเชิญพระองค์เสด็จกลับพระราชวังเถอะพะยะค่ะ"

เจ้าแห้วยิ้มแป้น เดินไปจากที่นั่นอย่างสง่าผ่าเผย เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาด และ นายพัชรภรณ์ยืนมองดูด้วยความอนาใจ

เจ้าแห้วป่วยเป็นโรคจิตอย่างร้ายแรง

ตอนกลางวันวันนั้นอากาศร้อนจัด ขณะที่คณะพรรค 4 สหายนั่งรับประทานอาหาร กลางวันกันอยู่ในห้องรับประทานอาหารพร้อมญาติ ละม่อมสาวใช้เก่าแก่ของบ้าน "พัชรภรณ์" ก็ผลัก บังตาเข้าประตูพาตัวเข้ามาในห้องอาหารอย่างกระหืดกระหอบ

"ท่านเจ้าคะ" ละม่อมรายงานคุณหญิงวาดโดยเร็ว "แห้วกินยาตายเจ้าค่ะ ขณะนี้กำลัง พยายามจะใช้มีดโกนเถื่อนคอตัวเอง"

คณะพรรค 4 สหายสะดุ้งเฮือกไปตามกัน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หันควับมาทางดร. ดิเรกทันที

"ดิเรก ไปช่วยอ้ายแห้วมันหน่อยเร็ว โธ่...น่าสงสาร"

นายแพทย์หนุ่มมีอารมณ์เยือกเย็นเหมือนเช่นเคย

"ไม่เป็นไรครับ คุณอา ผมกินข้าวให้อิ่มเสียก่อน แล้วผมจะไปช่วยมัน"

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที

"นั่นนะซี การกินย่อมสำคัญกว่าอย่างอื่น เมื่อมันอยากตายปล่อยให้มันตาย เนื้อตัว
อะไรของเรา ขึ้นไปอยู่กับมันดีไม่ดีก็จะเจอมิดโกนเข้าให้ เล่นกะใครไม่เล่นเล่นกะคนบ้า"

คุณหญิงวาดทำตาเขี้ยวมองคุณนายจอมทะเล้น

"พูดอย่างแกใช้ได้หรือ อ้ายแห้วมันกำลังคลุ้มคลั่งไม่มีสติสัมปชัญญะเราจะต้องช่วยมัน
ซี ไป...พ่อดิเรก ประเดี้ยวค่อยมากิน"

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจตั้งขึ้น แม่งานทั้ง 4 ต่างวิพากษ์วิจารณ์เสียงแช่ดไปหมด เสียงหงวน
ผลุดลุกขึ้นยืน กล่าวกับนายพัชรภรณ์

"ไปไว้มพล ถ้าจะไม่ดีเสียแล้ว ยังไง ๆ รีบส่งโรงพยาบาลโรคจิตดีกว่า มอบตัวเจ้าแห้ว
ให้คุณหมอฝนแกจัดการรักษาต่อไป"

ได้ยินอาสาเสียพูดเช่นนี้ ดร.ดิเรกก็เดือดดาลเสียหงวนมาก เขยกกำปั้นทุบโต๊ะอาหาร
ดั่งโครม

"แล้วกันอ้ายเสีย แกพูดยังงี้มันดูหมิ่นกันนี้หว่า ไม่มีความจำเป็นอะไรที่เราจะต้องส่ง
เจ้าแห้วไปอยู่โรงพยาบาลโรคจิต กันคือนายแพทย์ปริญญาต่างประเทศไว้ม ห้วนอกไม่ใช่ห้วน"

เสียงหงวนหัวเราะ

"แกเป็นหมอรักษาคนดีไม่ใช่หรือ"

"โน....คนบ้ากันก็รักษาได้ กันเชี่ยวชาญในการรักษาคนไข้ทุกชนิดทุกประเภท รักษา
ได้ทั้งคนและสัตว์ ทำไมกันจะรักษาอ้ายแห้วไม่ได้" ดิเรกพูดอย่างเคือง ๆ ใบหน้าของนายแพทย์หนุ่มแดง
ก่ำ "กันเล่าให้แกฟังพระโอรสของท่านมหาราชชาติอินเดียพระองค์หนึ่ง ทรงพระปวยเป็นโรคจิตอย่าง
ร้ายแรงถึงกับเสวยอาหารอย่างเดียวกับที่หมามันชอบกินกันยังรักษาหายได้"

พลพูดต่อไปทันที

"พระองค์ก็เลยประทานทองคำเท่าลูกฟักให้แก"

ดร.ดิเรกยิ้มอาย ๆ

"ออไรท์"

ประภาพุดเสริมขึ้น

"รีบไปดูเจ้าแห้วหน่อยสิคะ ที่รัก"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ว่า "นี่กว่าเอาบุญเถอะวะ ดิเรก ถ้าอ้ายแห้วเกิดเชือดคอตาย เราก็คง
จะต้องนึกสงสารสมเพชเวทนามันอีกนาน"

ดร.ดิเรกลุกขึ้น ทันใดนั้นเอง เจ้ามันก็วิ่งโครมครามเข้ามาในห้อง

"ท่านครับ เจ้าแห้วแสดงลวดลายใหญ่แล้วครับ เอามิดโกนเนียนรอบคอจนแดงเถือก
แล้วป็นขึ้นไปบนหลังคาเรือนพักคนใช้"

ทุกคนผลุดลุกขึ้นยืน พวกมันออกไปจากห้องอาหารอย่างรีบร้อน พวกคนใช้ชายหญิงของ
บ้าน "พัชรภรณ์" กำลังแตกตื่นวุ่นวายทิ้งงานการมาจับกลุ่มกันอยู่ทางหลังตึกมองดูเจ้าแห้วแสดงลวดลาย
ตามประสาคนเป็นโรคจิต

เจ้าแห้วนั่งอยู่บนหลังคาเรือนพักคนใช้อย่างสง่าผ่าเผย รอบคอบของเขามีโลหิตไหลแดง
ลาน มือขวาของเจ้าแห้วถือมีดโกนคมกริบ ต้องแสงแดดเป็นประกายแววับนำกลัว

คุณหญิงวาดคอบอกผาง

"โธ่.....อนิจจังทุกขังเอ๋ย ว่ามันจะเป็นเพียงนิดหน่อย ที่ไหนได้ขนาดหนักทีเดียว ทำ
ยังงใจดิละพ่อดิเรก"

นวลลอยยกมือจับแขนนายแพทย์หนุ่มเข่า

"ช่วยมันหน่อยสิคะหมอ"

นันทาพูดเสริมขึ้น

"ป็นขึ้นไปซิคะหมอ แล้วก็จับเอาตัวเจ้าแห้วลงมา"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะหึ ๆ

"ขึ้นป็นขึ้นไปมันก็เหมือนลูกกระเดือกผมเท่านั้น"

พลเดินขึ้นมาหยุดยืนข้าง ๆ ดร.ดิเรก และมองดูเจ้าแห้วด้วยความสงสาร

"ทำยังงใจดิโวยหมอ"

ดร.ดิเรกเม้มปากแน่น

"เดี๋ยวก่อน กันกำลังคิดหาทางที่จะลงเจ้าแห้วให้ลงมาจากหลังคา บาดแผลที่คอมัน
เป็นยังงใจบ้างก็ไม่รู้ เลือดไหลชุ่มโชกไปหมด" พุดจบดร.ดิเรกก็หันมาทางนิกร "โธ่...มานิจิกร"

นิกรเดินอ่อนช้อยเข้ามา พุดเสียงยี่เก

"เสด็จพี่มีประสงค์อะไรหรือเพคะ"

ดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์สีมตาโพลง

"ไปเสียอีกคนหนึ่งแล้วหรือนี่"

นิกรสะคุ้งโหยง

"เปล่าโวย ทำเล่นสนุก ๆ นะ"

นายแพทย์หนุ่มยกมือชี้หน้านิกร

"ทำเล่นอีกหน่อยแถจะเป็นโรคจิตจริง ๆ"

ประไพว่า "ดิฉันละอยากให้เป็นนัก จะได้อ่านแล้วรู้รอดเสียที หมู่นี้เขาเขม่นนิกร
เหลือเกิน แหกปากร้องยี่เกทั้งวัน"

นิกรรำป้อเข้ามาหาเมียของเขา

"น้องเอ๋ยน้องรัก

พิศขนวนงพัทตร์แม่เอ๋ยช่างงามสม

ไบหน้ารูปไปจาระเม็ด..... "

"บ้า" นันทาเอ็ดตะโรน้องชายของหล่อน "แถจะบ้าหรือนิกร"

นิกรปรีเข้ามาก้มลงยกมือตีกันที่สาวของเขาตั้งเพียะ

"นี่แน่ะ ว่าบ้า ประเดี้ยวตีตายห้าเลย"

นั่นทาลกชายกระโปรงขึ้นยับจะตะนายจอมทะเล้น แต่นิกรรีบวิ่งหนีไปเสียก่อน พลกับเสี่ยหงวนหัวเราะลั่น

เจ้าแห้วมุดลุกขึ้นยืนเดินบนหลังคา มือขวาลือมิดโกน เขาหันหน้ามามองรอบ ๆ แล้ว โห่เสียงทาร์ซานดั่งลั่นบ้าน พวกคนใช้ชายหญิงหัวเราะกันครืน เจ้าคุณปัจจนึก ๆ สิ้นศีรษะซ่า ๆ กล่าวกับ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เบา ๆ

"ผมสงสารอ้ายแห้วเหลือเกิน โห่...อ้ายคนเรานี้บ่หมั้นจะเป็นบ่าละก้อ มันเป็นอย่าง ง่าย ๆ เชียวนาเจ้าคุณ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เห็นฟ้องด้วย

"ครับ คุณผู้หญิงของผมเออะ บางวันนั่งคุยกันดี ๆ แต่แล้วแกก็พูดเลอะเทอะจับต้น ชนปลายไม่ถูก"

คุณหญิงวาดหันมาทำตาเขียวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ

"หนอย ว่าดิฉันบ้า เจ้าคุณนั่นแหละตัวดี พอแคว้นเข้าหน่วยบ่นพิมพ์ ก้านด้าก้าน แดงน้ำร้อนน้ำชาตะเข็บกิ้งจกป่า....." แล้วคุณหญิงก็หัวเราะลั่น

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ค้อนควับ ดร.ดิเรกเกรงจะเกิปะทะกันขึ้นจึงงมมือคุณหญิงวาด ออกไปห่าง ๆ พล นิกร เสี่ยหงวนติดตามมาด้วย นายแพทย์หนุ่มพยายามนึกหาวิธีที่จะช่วยเหลือเจ้าแห้ว ซึ่งขั้นแรกก็คือหลอกให้เจ้าแห้วลงมาจากหลังคาเรือนพักคนใช้

"ก่อนที่อ้ายแห้วจะวิกลจริต คุณอาได้ดำวาอะไรเจ้าแห้วอย่างรุนแรงหรือเปล่าครับ"

ดร.ดิเรกซักถามประวัติคนไข้

คุณหญิงวาดนิ่งนึ่ก

"เปล่า....อาโก้ไม่ได้รุนแรงอะไร คุณเหมือนอาทิตย์นี้อาไม่เคยค่าเจ้าแห้วเลย ค่าแต่เจ้ากร คนเดียวมา 7 วันแล้ว มันขโมยเงินอาไป 2,000 บาท เผลอแพสลับเคียวเท่านั้น ไวยังกะจิ้งจก"

นายแพทย์หนุ่มยกมือลูบคลำเคราของเขา

"คุณอาทราบระแคะระคายบ้างไหมครับว่า เจ้าแห้วมีเรื่องเสียใจ หรือกระทบกระเทือน ใจอะไรอย่างรุนแรงหรือเปล่า"

คุณหญิงว่า "ก็ไม่เห็นมีอะไรนี่พ่อดิเรก"

"เอ....ยากครับ คงจะมีใครขัดใจเจ้าแห้ว หรือทำให้เจ้าแห้วกระทบกระเทือนใจอย่าง รุนแรงทีเดียว"

พลยิ้มให้คุณแม่ของเขาแล้วกล่าวว่า

"ผมนี่ก็ออกแล้วคุณแม่ คุณแม่ได้ยื่นคำขาดห้ามไม่ให้เจ้าแห้วสูบกัญชาอีก เข้าใจว่า เรื่องนี้แหละครับ ที่ทำให้เจ้าแห้วมีสติวิปลาสไป คนที่เคยสูบกัญชาถ้ามาหยุดอย่างกระทันหันหันก็มักจะทำ ให้อึดใจฟุ้งซ่าน"

คุณหญิงขมวดคิ้วย่น

"อ้อ เห็นจะจริง แม่ได้สั่งเจ้าแห้วว่าถ้าแม่จับได้ว่ามันสูบกัญชาอีก แม่จะอัปเปหิมัน ออกจากบ้าน"

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

"แต่คุณอาหญิงได้ออกคำสั่งอย่างนี้มาหลายร้อยครั้งแล้วครับ เจ้าแห้วก็ยังคงสุขภาพอยู่อย่างนั้น ผมคิดว่าเจ้าแห้วป่วยเป็นโรคจิตคงเป็นเพราะมันสุขภาพดีมากเกินไปนั่นเอง"

นิกรเห็นด้วย

"จริงครับ คุณอา ผมผ่านเรือนคนไข้ที่ไรได้กลิ่นสุขภาพลึ่งไปหมดอายเฉมมันก็สุขภาพดีสินก็สุขภาพ บางทีผมก็สุขภาพเหมือนกัน"

คุณหญิงลี้มตาโพล่ง

"ตาย....ตายแล้ว นี่แกอูตรีอ่านสุขภาพเหมือนกันหรือนี่"

นายจอมทะเล้นพยักหน้า

"ครับ ล่อเข้าไปสัก 2 บ้องครีมีดีเหมือนกัน ถ้ามีโอกาสคุณอาลองมาดูบ้างสิครับ บ้องเดียวเท่านั้นใจคอปลอดภัยไปร่งอารมณ์แจ่มใสยิ้มเป็นตลอดวัน"

คุณหญิงค้อนควับ

"แกอย่ามาพูดบ้า ๆ นะ ประเดี๋ยวฉันก็จะตบหน้าเข้าให้เท่านั้นเอง แกนะซักจะระยำหนักขึ้นทุกวัน กินทั้งเหล้าสุขภาพ อีกหน้อยเถอะแกก็คงจะร้ออ่านสุขภาพผื่นหรือ"

นิกรหัวเราะ

"ผมเอาเข้าให้แล้วนะซีะครับ อ้ายหงวนมันชวนผมสุขภาพผื่นเมื่อวานซินี่"

คุณหญิงวาดอ้าปากหวอ หันควับมาทางกิมหงวน

"พ่อหงวน ถึงกับสุขภาพผื่นกันแล้วหรือ"

อาเสี่ยแกล้งทำหน้าที่

"ผมซัดอ้ายพลมันไม่ได้ครับ"

นายพัชราภรณ์แยกเขี้ยว ยกเท้าเหยียดลูกแปะตะกั้นอาเสี่ยดั่งป้าย

"นี่แะนะ อยู่ดี ๆ มาใส่ไฟให้คุณแม่เดือดดาล" แล้วเขาก็ยิ้มกับคุณหญิงวาด "อย่าไปเชื่อมันครับ อ้ายกรกับอ้ายเสี่ยมันแกล้งขู่คุณแม่เล่นนะครับ"

ดร.ดิเรก เยหน้าขึ้นมองไปบนหลังคาเรือนพักคนไข้ เขาแลเห็นเจ้าแห้วนั่งไขว่ห้างอย่างสบาย ใบหน้าของเจ้าแห้วเคร่งขรึม

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจเอือกใหญ่ ร้องตะโกนเรียกเจ้าแห้ว

"แห้วไว้ย ลงมาสุขภาพกันเถอะวะ"

เจ้าแห้วขมวดคิ้วขุ่น

"ใครวะชื่อแห้ว กูคือคนโปเลียนจอมกษัตริย์ กูกำลังจะวางแผนการเหยียบยุโรปให้ราบเป็นหน้ากลอง ฮะฮ้า เดือนหงายสบายจริงไว้ย"

ดร.ดิเรกเม้มปากแน่น หันมาทางนิกร

"เราต้องช่วยกัน อ้ายกร อ้ายแห้วมันกำลังคิดว่ามันเป็นนโปเลียน ถ้าหากว่าเราไม่สามารถจะล่อลวงให้มันลงมาจากหลังคาได้ อ้ายแห้วอาจจะพลาดพลั้งหล่นลงมาคอกหักตาย แล้วก็มันอาจจะเชือดคอมันจนขาดก็ได้"

นิกรผิวปากเบา ๆ

"จะให้กันช่วยยังไงวะ"

"แกต้องแต่งตัวเป็นทหารอังกฤษในสมัยโน้น สมมุติว่าตัวเองเป็นลอร์ดเนลสัน ผู้พิชิตนโปเลียน แล้วให้ระดมพวกคนใช้ในบ้านนี้ทุกคนให้แต่งตัวเป็นทหารอังกฤษยกทัพมาที่นี่ อ้ายแห้ว แลเห็นศัตรูก็จะรีบลงมาจากหลังคา เทำนี่เราก็ช่วยกันจับมันไว้แล้วกันจะรักษามันเอง"

กิมหงวนหัวเราะลั่น

"เออ เข้าทีไวย์ สนุกดี เอาวะกันเล่นด้วยคน" แล้วเสี่ยหงวนก็หันมาตะโกนเรียกเจ้าคุณปัจจนึก ๆ "คุณอาครับ มานีหน่อยครับ"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เดินนำหน้าพาเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับแม่งานทั้ง 4 ตรงเข้ามา พวกคนใช้ชายหญิงติดตามมาด้วย

"อะไรวะอ้ายหงวน" เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ถามยิ้ม ๆ

"ช่วยกันหน่อยเถอะครับ นึกว่าสงสารอ้ายแห้วมัน คุณอาปลอมตัวเป็นทหารอังกฤษหน่อยนะครับ อ้ายกรจะเป็นลอร์ดเนลสัน ผมจะเป็นผู้บัญชาการกองพลเรืออังกฤษ"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยิ้มแห้ง ๆ

"เอาละวะ นี่มันเกิดยังไงกันจ้ะไวย์ บ้านเรากำลังเต็มไปด้วยคนวิกจริต"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ฟันยิ้มอย่างยากเย็น

"ไม่ไหว บ้านนี้ต้องเซ่งแน่ ๆ ไม่เห็นมันมีความสุขได้เลย คนในบ้านมีอันเป็นไปต่าง ๆ นานา ไปหาเช่าห้องแถวอยู่ดีกว่า จะได้หมดเรื่องยุ่งยากเสียที"

นิกรยิ้มให้อาเขยของเขา

"คุณอาจะต้องเป็นทหารอังกฤษนะครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ สะอื้นเฮือก

"ไม่เอา แกอยากบ้าก็บ้ากันไปซี ฉันสมัครใจเป็นคนดู"

"โธ่....ไม่สงสารเจ้าแห้วมันหรือครับ ดิเรกบอกว่ามีวิธีเดียวเท่านั้นที่เราจะหลอกให้มันลงมาจากหลังคาบ้านคือพวกเรายกกองทัพมาทำมันรบ"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือตอบว่าเจ้าคุณประสิทธิ์

"เอาน่าเจ้าคุณ สงสารอ้ายแห้วมัน ผมเอาด้วย"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ยิ้มอาย ๆ

"จ้ะเรอะ เอาที่เอา"

ประไพ ประภา นันทา นวลล่อ หัวเราะคิก ประไพพูดพลางหัวเราะพลาง

"เราน่าจะเอาป้ายติดไว้ที่ประตูใหญ่นอกถนนว่าที่นี่คือสถานคนไข้โรคจิต โอ๊ย....ไม่ไหวแน่ บ้านเราล้วนแต่คนไม่สบายทั้งนั้น"

นวลล่อหัวเราะงอหาย เดินเข้ามาหานิกร

"คุณจะเป็นลอร์ดเนลสันหรือคะ"

นายจอมทะเล้นพยักหน้าอย่างภาคภูมิใจ ดูเหมือนว่าวิญญูณของท่านลอร์ดเนลสันได้เข้าสู่ในร่างของนิกรแล้ว

"ครับ ผมจะเป็นอดีตจอมทัพเรือทำการสู้รบกับนโปเลียนแล้ว ส่วนคนใช้ทั้งหมดจะต้องเป็นทหาร" แล้วนิกรก็ก๊วกมือเรียกคนใช้ของบ้าน "พัชรารักษ์"

"เฮ้ย...มานี่"

นิกรได้ขอร้องให้ทุกคนรีบไปแต่งกายเป็นทหารอังกฤษ เมื่อได้นัดหมายกันเป็นที่เข้าใจกันดีแล้ว คณะพรรค 4 สหายกับพวกคนใช้ก็พากันเดินตรงไปที่ตึกใหญ่ คงเหลือแต่คุณหญิงวาดกับแม่งามทั้ง 4 ยืนจับกลุ่มมองดูเจ้าแห้วด้วยความเวทนา

อีกในราวครึ่งชั่วโมง เสียงไซโยโห่ร้องก็ดังขึ้นลั่นบ้าน "พัชรารักษ์" ราชนาวิอังกฤษ เคลื่อนพลมาจากหลังตึกแล้ว แลเห็นธงทิวปลิวไสว นิกร.....ลอร์ดเนลสันแต่งกายรัดกุม สวมเสื้อเกราะ และหมวกปีกใหญ่ ท่าทางภาคภูมิใจสมกับเป็นแม่ทัพ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ แต่งกายเป็นผู้บังคับการเรือ ทุกคนมีปืนเล็กยาว หอก หรือโล่เป็นอาวุธ พวกคนใช้แต่งกายเท่าที่จะหามาได้ มองดูคล้าย ๆ ประกะดแฟนซี

คุณหญิงวาดกับแม่งามทั้ง 4 หัวเราะงอหายเมื่อได้ยินเสียงโห่ร้องก้องสมรภูมิ

"โห่...ฮือโห่ ๆ ๆ ๆ ๆฮือ"

นิกรรำป้ออยู่หน้าแถว ทำนองเพลงกราวนอกแล้วร้องเพลงเสียงแจ้ว

"พลซ่างซี้ซ่างไม่มีงา

พลม้าจี่ม้าทำหน้าเหย

พลคาบถือดาบร้องไห้แวง

พลหอกแยงแยงเดินหลังโกง"

กองทัพลอร์ดเนลสันเคลื่อนพลตรงเข้ามาโดยไม่มีระเบียบเรียบร้อย แต่ละคนทำหน้าที่ตาบอกไม่ถูก เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ กระดากอายเดินกระมิดกระเมี้ยน เสี้ยหงวนถือหอกเล่มเบ้อเริ่ม ท่าทางเหมือนนักรบโบราณ สวมเกราะเงินที่หน้าอก เดินกระโผลกกระเผลก

แล้วกองทัพอันไม่เข้มแข็งของเครือจักรภพอังกฤษก็ยกพลมาถึงบ้านพักคนใช้ ซึ่งขณะนี้เจ้าแห้วกำลังจ้องตาเขม็งมองดูอย่างตื่นตะลึง

"นั่นกองทัพใครวะหา" เจ้าแห้วตะโกนถามลงมา

"คุณอาช่วยทูลอ้ายแห้วหน่อยซีครับว่า ทัพที่ยกมานี้คือกองทัพของท่านลอร์ดเนลสัน"

คุณหญิงกลืนน้ำลายเอือก

"นี่จะให้เอาเป็นบ้าด้วยยังงั้นหรือ"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

"เราร่วมมือกันเพื่อช่วยอ้ายแห้วหรือครับ เอาซีครับ ร้องตะโกนบอกมันหน่อย"

คุณหญิงวาดหัวเราะหึ ๆ เหยหน้าขึ้นมองดูเจ้าแห้ว

"ทูลกระหม่อมแห้วเพคะ กองทัพที่ยกมานี้คือกองทัพของโจโฉเพคะ"

ดร.ดิเรกทำคอขุ่น

"ตายห่า มันคนละเรื่องนี่ครับคุณอา นโปเลียนนะไม่เคยเกี่ยวข้องกับโจโฉเลย"

"อ้าว จะไปรู้เรอะ นึกว่าเย็บเล่มไว้คิดกัน"

นายแพทย์หนุ่มยกมือเกาศีรษะ

"เรื่องใหม่ครับ บอกมันว่ากองทัพนี่คือกองทัพของลอร์ดเนลสัน"

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วขึ้น

"ลอร์ดอะไรวะ"

"ลอร์ดเนลสันครับ"

"ไม่ใช่หลอดกาเฟนะ" พูดยบคุณหญิงวาดก็หัวเราะลั่น เรื่องตะโกนกราบทูลสมเด็จพระเจ้า นโปเลียนแห้ว "ทูลกระหม่อมแห้วไว้ยี้ กองทัพลอร์ดเนลสันยกมาแล้ว จะสู้หรือจะหนีก็ว่ามา"

เจ้าแห้วผุดลุกขึ้นยืน นัยน์ดาววโรจน์ ใบหน้าอมยิ้มทึ่งน่ากลัว ความรู้สึกของคนเป็นโรคจิตบอกตัวเองว่าลอร์ดเนลสันเป็นศัตรูอย่างร้ายกาจของเขา นโปเลียนแห้วแหกปากหัวเราะลั่น ชูมิติดโกนอันคมกริบขึ้นเหนือศีรษะร้องประกาศขึ้นดัง ๆ

"ลอร์ดเนลสันอยู่ไหนวะ หนอย กำแหงยกพลขึ้นบกเข้ามาถึงซานพระนครปารีสของกู"

นิกรรู้สึกสงสารเจ้าแห้วเหลือที่จะกล่าว เขาจำเป็นต้องแสดงบทบาทให้เข้าเรื่องกับเจ้าแห้ว เพราะต้องการให้เจ้าแห้วลงมาจากหลังคา

"กูนี่แหละเว้ยลอร์ดเนลสัน"

เจ้าแห้วส่ายยิ้ม

"ดีแล้ว ข้าอยากพบเจ้ามานานแล้ว วันนี้แหละเราต้องตายกันข้างหนึ่ง ถ้าข้าเนียน ลูกกระเดือกเอ็งไม่ได้ ข้าก็จะต้องเนียนลูกกระเดือกของข้าเอง ฮะ ฮ่า สงคราม.... สงครามคือสิ่งที่ข้าโปรดปรานที่สุด ข้าจะรบ รบจนกว่าโลกนี้จะกองอยู่แทบเท้าของข้า"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กวักมือเรียก

"ลงมาซี นโปเลียน กองทัพของเรากำลังอยากรบเต็มทนแล้ว ข้าพเจ้าคือผู้บัญชาการกองทัพเรืออังกฤษ"

เจ้าแห้วยกมือป้องหน้าผาก

"เอ... ลูกไม้กระมังไว้ยี้ ผู้บัญชาการทหารเรือทำไมถึงหัวล้านแดงแจ๋เป็นลูกมะอิ๊กอย่างนั้น"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทำปากจู๋ กระจกป็นพอกออกมาจากช่องป็น

"อ้ายห่า ตายเสียเถอะมึง"

กิมหงวนคว้าข้อมือท่านเจ้าคุณไว้

"อย่าครับคุณอา"

"เอ็งอย่าห้าม อย่ายังไงวะ อ้ายแห้วเป็นจี้ข้าในบ้าน เสือกมาล้อข้ายังงี้ได้เรอะ"

เสี่ยหงวนหัวเราะ

"ก็มันเป็นบ้านี่ครับ โบราณว่า อย่าถือคนบ้า อย่าว่าคนเมา คนบ้านี่ถึงแม้จะทำผิด
อะไรก็โทษก็ยังไม่เอาโทษ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เอ็ดตะโรลั่น

"เผื่อมันแก้งทำเป็นบ้าล่ะ"

นิกรพูดขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"ไม่ได้แก้งหรือครับคุณพ่อ ถ้าแก้งทำร้ายแก้วคงไม่กล้าเอาเม็ดโกนควั่นคอตัวเอง
เสียไว้เสียตายไป อย่าไปถือมันเลยครับ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หายโกรธแล้ว ความสมเพชเวทนาเกิดขึ้นแทนที่ ท่านเจ้าคุณมองดูเจ้า
แก้วด้วยความสงสาร โลหิตสีแดงเข้มไหลรินรอบ ๆ คอเจ้าแก้ว "ลงมาไว้น โปเลียน ข้านี้แหละคือผู้
บัญชาการกองทัพเรืออังกฤษ ท่านลอร์ดเนลสันแม่ทัพเรือนายข้า"

เจ้าแก้วหัวเราะก๊าก

"ดีมาก เราจะได้ปะทะกันอย่างนองเลือดทีเดียว เจ้าลาโง่น้อย ๆ เอ๊ย รู้ไหมว่าบัดนี้กอง
ทหารฝรั่งเศสของข้าได้ล้อมทหารของท่านไว้แล้วอย่างหนาแน่น ถึงพวกเจ้ามีปืนก็คงหนีเราไปไม่พ้น
ข้าจะเหยียบเกาะอังกฤษราบเหมือนกับเหยียบจี๋หมาทีเดียว"

ว่าแล้วเจ้าแก้วก็ค่อย ๆ ไต่ลงมาตามหลังคา พบเม็ดโกนเก็บใส่กระเป่าเสื้อเช็ด ลูกขี้
งโย่งหยก กระโดดเกาะกิ่งมะม่วงใหญ่พาตัวลงมานบนพื้นดินโดยสวัสดิภาพ

นิกรร้องขึ้นทันที

"เอา....พวกเราช่วยกันจับอ้ายแก้ว อย่าซ่อมมันนะไว้อย่า จับเฉย ๆ"

กองทหารอังกฤษปราดเข้ามาหาเจ้าแก้วทันที แต่แล้วทุกคนก็หยุดชะงักเมื่อเจ้าแก้ว
ล้วงกระเป่ากางเกงหยิบวัตถุก้อนหนึ่งสีดำนะเมื่อออกมา มันคือลูกระเบิดมือที่มีอำนาจอย่างรุนแรง เจ้า
แก้วได้ขโมยมาจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของดร. ดิเรก

หลายต่อหลายคนร้องอุทานขึ้นด้วยความตกใจ และล่าถอยออกมาทันที คุณหญิงวาด
ร้องวิ๊ดสุดเสียง วิ่งจู้หนีไปจากที่นั่น ประไพ ประภา นันทา และนวลล่อติดตามไปด้วย ความ
โกลาหลอลหม่านเกิดขึ้นแล้ว ทหารของลอร์ดเนลสันล่าถอยอย่างไม่เป็นกระบวน

"อ้ายแก้ว" เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ร้องสุดเสียง "อย่าเล่น เฮ้ย เอาเก็บเสีย"

เจ้าแก้วหัวเราะก๊าก กระเดาะลูกระเบิดเล่น

"อ้ายแก้วที่ไหนกันไว้อย่า ภูคือนโปเลียนมหาราช ดู...ดูนี่ นโปเลียนจะแสดงการระเบิด
ตัวเองให้ชมเป็นขวัญตา ให้ดูฟรีโดยไม่ต้องเสียเงินค่าผ่าประตูแล้วก็ไม่มีมนุษย์คนใดในโลกที่จะกล้า
แสดงใจอย่างนี้ ไชโย...ขอให้เห็นโปเลียน และประเทศฝรั่งเศสจงเจริญ"

พลปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง เขาเดินเข้าไปหาเจ้าแก้วอย่างประหวั่นพรั่นใจ

"ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นพระมหากษัตริราช"

เจ้าแก้วยิ้มหวานจ้อย

"เออ....พูดเพราะ ๆ ยังงี้ก็น่าฟังหน่อย ว่ายังไฉนวะขุนศึก"

พลกลืนหัวเราะแทบแยะ

"ข้าพเจ้าเป็นชุดผู้แทนของท่านลอร์ดเนลสัน"

"อ้อ...ว่ายังไง จะมาขอยอมแพ้ใช่ไหมล่ะ"

"ถูกแล้วพะยะค่ะ กองทัพของเราไม่สามารถจะสู้กองทัพอันแข็งแกร่งของพระองค์ได้แล้ว ลอร์ดเนลสันขอเป็นพันธมิตรกับพระองค์พะยะค่ะ พวกเราต่างรู้ดีว่าสวรรค์ส่งให้ได้ฝ่าพระบาทลงมาเป็นจอมกษัตริย์"

"ฮ่อ เป็นจอมอัศวินด้วย"

พลกัมศิระะโค้งคำนับอย่างงดงาม

"ข้าแต่ท่านอัศวินผู้ไร้แหวน พวกเรายอมชูธงพระองค์แล้ว และโอกาสนี้ข้าพระองค์ใคร่ขอวัตถุที่อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ด้วย"

นโปเลียนแห้วหัวเราะลั่น กระจาดลูกระเบิดเล่น

"นี่มันแสบเป็ด ข้าล้อเล่นหน่อยเดียวพวกเจ้าก็หวาดกลัวไปตามกัน ไปบอกลอร์ดเนลสันให้เข้ามาเจรจาความเมืองกับข้าเถิด บอกเขาเถอะว่าข้ามีฝืนอยู่ 5 ตันเป็นฝืนอิทธิพล ถ้าหากว่าประเทศอังกฤษต้องการฝืน ข้ายินดีเสนอขายให้ในราคาถูกที่สุด เพียงราคาตันละ 2 แส่นเท่านั้น ข้ากำลังร่อนเงินมาก ลูกน้องของข้าที่คุมฝืนมันกำลังหิวกระจายเหมือนสุนัขขอมที่กำลังอดโซ ตัวข้านี้เป็นทั้งนักรบ และพ่อค้า"

พลพยายามเขยิบเข้ามาขึ้นใกล้เจ้าแห้ว ด้วยความหวังจะแย่งลูกระเบิดมือ

"พะยะค่ะ ท่านลอร์ดเนลสันกำลังอยากได้ฝืนเถื่อนอยู่ทีเดียว ขอเดชะพระบารมีร่วมหัวตลอดคิน ข้าพระองค์อยากจะได้เห็นแสบเป็ดฝรั่งเศสในมือของพระองค์สักหน่อย ขอขมนิดเถอะพะยะค่ะ"

เจ้าแห้วมองดูลูกระเบิดในมือของเขา แล้วกระซอกสติกนิกัยออกยื่นส่งให้พล

"เฮ้อ...ข้าให้เอ็งไปดูเล่นเป็นที่ระลึก"

นายพัชราภรณ์ใจหายวาบ ตะครุบลูกระเบิดมาจากมือเจ้าแห้ว แล้วร้องตะโกนสุดเสียง

"หมอบลงทุกคน"

เหมือนกับประกาศิตของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ทุกคนพุ่งตัวลงนอนราบกับพื้น พลขว้างลูกระเบิดไปทางหลังสวน ลูกระเบิดลอยละลิวลงไปในสระน้ำ แล้วเสียงระเบิดก็ดังสนั่นหวั่นไหว

"ตูม"

เดชานุญคุณพระช่วย ผู้ที่ได้รับอันตรายจากขี้นระเบิดไม่มีเลย แต่ปลาที่อยู่ในสระนั้นทุกตัวตายหมดเพราะแก้วหูแตก น้ำในสระพุ่งขึ้นมากระจายไปไกล

พลกระโดดเข้าประชิดตัวเจ้าแห้ว มือซ้ายจับข้อมือขวาของเจ้าแห้วไว้ ขณะที่เจ้าแห้วจะหยิบมิดโกนออกมาจากกระเป๋า แล้วนายพัชราภรณ์ก็ลั่นหมัดขวาปังเข้าให้ กระแทกปลายคางเจ้าแห้วอย่างถนัดใจ

นโปเลียนแห้วชวนเซออกไปหลายก้าวด้วยอำนาจหมัดคินระเบิดของอ้ายเสือรูปหล่อ แล้วลมฮวบลงบิตตัวเรา ๆ ทันใดนั้นเองคร.ดิเรก กับเสี่ยหงวน และนิกรก็กรูกันเข้ามาช่วยกันจับเจ้าแห้วไว้ เจ้าแห้วถูกปลดอาวุธแล้ว อาเสี่ยสว่างมิดโกนออกมาจากกระเป๋าเสือเจ้าแห้ว และขว้างมันไปทางพุ่มไม้

เจ้าแห้วคืนรินตะโกนส่งเสียงขรม 4 สหายไม่สามารถสู้แรงเจ้าแห้วได้ นิกระตะโกนเรียกคนใช้ให้เข้ามาช่วยกันจับเจ้าแห้ว เจ้าแห้วถูกซุ่มคนละคู่บับหลายที ใครคนหนึ่งชกอับเปอร์คัทถูกคางเจ้าแห้วเต็มแรง เจ้าแห้วก็อ่อนเปลี้ยไปหมดทั้งตัว แล้วใครคนหนึ่งก็ประเคนไม้พลองลงไปกลางกระบานเจ้าแห้ว

"เอาไปบนตึก" นายแพทย์หนุ่มบงการเสียงลั่น "เร็ว....ช่วยกันเอาอ้ายแห้วขึ้นไปบนตึก"

คณะพรรค 4 สหาย และพวกคนใช้ชายหญิงได้ช่วยกันพาเจ้าแห้วตรงไปที่ตึกตึกใหญ่ คุณหญิงวาดกับแม่งามทั้ง 4 ยืนตัวสั่นงันงกอยู่ข้างบันได เมื่อเขานำตัวเจ้าแห้วผ่านมา คุณหญิงวาดก็เดินเข้ามาหาคร. ดิเรก

"พ่อดิเรก เอาเจ้าแห้วส่งไปโรงพยาบาลโรคจิตดีไหม อาจจะได้โทรศัพท์ให้ทางโรงพยาบาลเขาส่งรอมารับ"

คร.ดิเรกทำตาเขียว

"โน ผมเป็นหมอ ผมรักษาได้ ไม่จำเป็นต้องให้คนอื่นรักษา"

"อ้อ ยังงั้นก็คืนะซี ช่วยมันหน่อยเถอะนะพ่อดิเรก นึกว่าเอาบุญ"

แล้วเจ้าแห้วก็ถูกนำตัวเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์หนุ่ม คร. ดิเรกเริ่มทำงานของเขาทันที สั่งให้คนใช้ช่วยกันจับเจ้าแห้วมัดไว้บนเตียงผ่าตัดจนกระทั่งเจ้าแห้วคืนรินไม่ไหวต่อจากนั้นคร. ดิเรกก็ให้ยาสลบแก่เจ้าแห้ว และจัดการฉีดยาให้ 2 เข็ม

เจ้าแห้วสิ้นสติสมประดีแล้ว นอนแน่นิ่งไม่ไหวดิ้ง คร.ดิเรก กับประภาช่วยกันชำระบาดแผลรอบคอเจ้าแห้ว ซึ่งเจ้าแห้วได้ใช้มีดโกนข่วนคอตนเอง ใครต่อใครพากันนึกหวาดเสียวการกระทำของเจ้าแห้ว คร. ดิเรกไล่พวกคนใช้ชายหญิงออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขา

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวถามนายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

"อาการของเจ้าแห้วเป็นอย่างไรบ้างหลานชาย"

คร.ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

"ไม่มีอะไรที่น่าวิตกเลยครับ การรักษาคนป่วยที่เป็นโรคจิตผมชำนาญมาก ขณะนี้ยังจะให้การรักษาอะไรไม่ได้มากนัก นอกจากฉีดยานอนหลับให้เจ้าแห้วได้นอนมากที่สุด ผมรับรองว่าเจ้าแห้วจะหายป่วยเป็นปกติภายใน 2 สัปดาห์นี้"

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

"โอ...น่าสงสารอ้ายแห้วเหลือเกิน นึกว่าช่วยมันเอาบุญนะพ่อดิเรก เฮ้อ...อยู่ดี ๆ เป็นบ้าไปได้น่าประหลาดนัก ซาดิก่อนอ้ายแห้วมันคงจะก่อกรรมทำเวรไว้มาก"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวขึ้นดัง ๆ

"พวกเราออกไปเสียจากห้องนี้เถอะ เกะกะดิเรกมัน ปล่อยให้ดิเรกกับประภาช่วยเหลือเจ้าแห้วตามลำพัง เราไม่มีความรู้อะไรในเรื่องนี้"

คณะพรรค 4 สหายพูดกันจ้อกแจ้กจ้อแจ แล้วก็พากันค่อย ๆ ออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของคร. ดิเรก

มันเป็นความจริงตามที่คิดเรคาดคะเนไว้ หลังจากเจ้าแห้วนอนป่วยพักรักษาตัวอยู่ 12 วัน เขาก็หายป่วยเป็นปกติ ทั้งนี้ก็ต้องด้วยความรู้ความสามารถของนายแพทย์หนุ่ม เจ้าแห้วร้องไห้เป็นวรรคเป็นเวรเมื่อเขาได้ทราบว่า เขาป่วยเป็นโรคจิตเกือบ 2 อาทิตย์ เจ้าแห้วได้ซื้อดอกไม้ธูปเทียนขอขมาคณะพรรค 4 สหายและท่านผู้ใหญ่เท่าที่เขาได้ล่วงเกินไปโดยไม่รู้สีกตัว

จบบริบูรณ์